DIECÉZNÍ ČASOPIS PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

setkání

12 prosinec 2011 ročník XXI.

Advent

Je to právě smysl adventní doby v církevním roce, který nám znovu oživuje toto vědomí. Má nás pobízet k tomu, že se vystavíme těmto skutečnostem, že přiznáme rozsah nevykoupenosti (jak daleko až nedosáhlo vykoupení), že totiž neleželo nad světem jen kdysi a snad ještě někde leží, nýbrž že je skutečností u nás a uprostřed církve.

Zdá se mi, že nezřídka podléháme jistému nebezpečí: nechceme něco takového vidět. Žijeme tzv. se ztlumenými

Pokračování na 3. straně.

Jákobův zápas

Jákob u řeky Jaboku

Západ slunce žhne tajemně
nad obzorem oné země,
kterou Bůh dal v zaslíbení
Jákobovu pokolení.

Kdo chce do té země vejít,
musí řeku Jordán přejít,
do které z levého boku
ústí proud řeky Jaboku.

Peřejnatá je to řeka,
u níž na svá stáda čeká
Jákob, jenž se domů vrací
se vším co získal svou prací,
slouživ v dalekém Háránu
matčinu bratru Lábánu,
kam ho matka vypravila,
aby od něj odvrátila
hrozbu mstivé bratrovraždy,
jež hrozila vzít jí navždy
syna druhorozeného
rukou prvorozeného.

Svízel matky Rebeky

Ó jací to byli bratři!
To se věru sotva spatří.
V lůně matky se už přeli,
a v ní urputně svářeli,
že jí z toho tak zle bylo,
až chuť žít jí zošklivilo.

Neznajíc toho příčinu,
modlila se k Hospodinu,
aby jí dal pochopení
smyslu jejího soužení,
vědět, co se to v ní děje,
a k čemu ta svízel spěje.

A hle, Bůh ji neoslyšel
a její prosbu vyslyšel,
řka: *Dvě dítka, dva národy*
vyjdou z lůna tvé dělohy.
První z nich silou uspěje,
druhé však duchem prospěje.
Moc ducha však bude vládnout,
kdežto síla těla vadnout.
Druhé se tak stane prvním,
první pak se stane druhým.

Dvě snítky: Esau a Jákob

Vše co Bůh jí dal zvěstovat,
začalo se naplňovat,
když Rebeka porodila,
a dva syny v ráz povila.

O tom jejich narození
kolovalo vyprávění,
že jak z hnízda dvě ptáčata
vyšla z Rebeky dvojčata:

první Esau, za ním v chvatu
Jákob, jenž mu držel patu,
jako kdyby lstí mu chtěl vzít,
co sám nebyl, co však chtěl být.

Proto mu na otcův rozkaz
dali jméno Jákob-Podraz.

Jen se ti dva narodili,
hned jak snítky vyrašili
do dvou různých ratolestí
otci k radosti i zlosti.

Esau byl narudlý, vzrostlý,
chlupy jak srstí obrostlý,
vzrůstem těla obzvlášť statný,
nadáním pak lovec zdatný,
což otec Izák jen vítal,
neboť zvěřinu rád jídal.

Pro tuhle schopnost vezdejší
byl mu než Jákob milejší.

Jákob, ač hoch rovněž zdatný,
nebyl jako bratr statný.
Povahou byl uvážlivý,
o skot i brav přepečlivý,
u nichž ponejvíce dlíval
a matce k pomoci býval,
jsa proto nad pomyšlení
její velké potěšení.

Svár o prvorozenost

Co bylo jablkem sváru
toho bratrského páru?
Bylo jím víc než je zdrávo
prvorozenecké právo.

Jednou totiž Esau z lovu
přišel znaven do úmoru,
a chtěl hned mít něco k jídlu,
co by vrátilo mu sílu.

Jákob, jak byl uvážlivý,
a důvtipně přičinlivý,
pochopil, že přišla chvíle
jak dosáhnout svého cíle;
a tak, hledě naň po očku,
řekl: *„Mám tu navařenou čočku.*
Dám ti najíst do sytosti
za dar prvorozenosti,
který´ s dostal narozením
a ne Božím vyvolením.“

Esau chmurně čelo svraštil
a pěstí do stolu praštil:
„Ech, co s prvorozeností,
když mě soustem nepohostí.
Ta je mi věru pro kočku.
Tož mi za ní dej svou čočku.“

Co chtěl, to mu Jákob podal,
převzav, co mu Esau prodal.
Nerovná to byla směna
v dobách kdy nebyla měna
a nabídka a poptávka
byla věru pružná lávka.

Jákob vskutku chytře koupil,
přesto však i on prohloupil,
neboť jeho chytrá koupě
byla by proň vyšla skoupě,
kdyby se byl úmysl stal
skutkem, který náhle pojal

Izák, jenž vždy choval přání
dát otcovské požehnání
svému prvorozenému
Esaovi milenému,
jemuž chtěl prvenstvím ve cti
stvrdit prvorozenectví.

Lest matky Rebeky

Nyní to však byla matka,
která, pověděno zkrátka,
sama se věci chopila
a svou lstí vše převrátila.

Zosnovala bez meškání
plán jak vymoct požehnání
svému druhorozenému
jako prvorozenému.

Jákob měl před otce-slepce
předstoupit co Esau křepce
v jeho vlastním oblečení
a v umělém osrstění,
s pečínkou tak připravenou,
že se bude zdát zvěřinou,
s žádostí o požehnání
otcovského jmenování
odedávna určeného
jen pro prvorozeného.

Tu však Jákob tuze váhal,
neb podvodně hrát se zdráhal,
nechtě dostat zlořečení
namísto dobrořečení,
maje strach z otcovy klatby,
jež by ho proklela navždy.

Matka mu však přikázala
provést, co si předsevzala,
řkouc: *„vyjde-li můj plán špatně,*
zlořečení padniž na mě.
Ty však synu uposlechni
a směle se k činu vzepni.“

Co Rebeka zosnovala,
stalo se, jak plánovala.
Její syn druhorozený
stal se lstí prvorozený,
zbaviv prvorozeného
požehnání otcovského.

Jákobův útěk

Ošizen jak v ráz tu stanul,
Esau hněvem jak vích vzplanul
a na bratrův vrub odpřísáh',
že ho to bude život stát.

Matka to však hned poznala,
a Jákoba přivolala,
řkouc mu: *Synu, uteč z vlasti,*
ať nepadneš do té pasti,
kterou ti tvůj bratr strojí
rozvášněnou pomstou svojí.
Prchni a jdi do Háránu
ke svému strýci Lábánu;
tam přečkej ten zlý hněvu čas,
aby ses pak moh' vrátit zas.

Hospodin ti dá znamení
až přijde čas k navrácení.
On tě sám z vlasti vyvede
a v pravý čas zpět přivede.

Jákob tak na svou matku dal,
že jen chléb si na cestu vzal
a bez dalšího váhání
navečer už za smrákání
vyšel hledat svou záchranu
k příbuzným až do Háránu.

Tam z vlastního přičinění
domoh' se značného jmění
a navíc, dík Hospodinu,
dostal i četnou rodinu.

Jákobův návrat

Bůh však změnil jeho úděl,
když vnuknutím shůry mu děl:
Navrať se tam, kde ses zrodil,
tam kde tě tvůj otec zplodil.

A tak co si matka přála,
to jí Prozřetelnost dala.
Bůh jí syna zpět povolal,
aby svou zem zveleboval.

Po letech se domů vrací
s bohatstvím, jež získal prací,
ve službě strýci Lábánu
v kraji dálného Háránu.

Opět stojí u Jaboku,
teď z jeho druhého boku,
a jak řeka šerem šumí,
Jákob zkoumá, jak jen umí,
říční břeh a hloubku brodu,
kde by mohl přejít vodu.

Přechod Jaboku

Obhlížeje břeh, zří místo,
kde by nešel nanejisto:
povlovný břeh – šťastná shoda –
pevné dno a mělká voda.

Sotva se o tom ujistil,
vyběh' na břeh, aby zjistil,
kde se jeho lid nachází
a zda-li už nepřichází.

Bystře k severu pohlíží,
odkud zří, že se už blíží
celý jeho živý statek,
tucet dětí, čtvero matek,
ovcí, koz i skotu stáda,
oslů i velbloudů řada.

Pomalu se houf ten šine,
Jákob jim v ústrety kyne
a pobízí je ke spěchu,
před setměním přejít řeku.

Jakmile k ní dorazili,
spěšně Jabok přebrodili
a na louce pod platany
postavili svoje stany.

Pokračování na 3. straně obálky.

OBSAH

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ ... 3
Tomáš Akvinský - vztah rozumu a víry ... 4
Poslední slovo má jubilant ... 4
Kněžským povoláním se pod africkým sluncem daří ... 5
Taje z katedrály ... 6
Evangelizace v živé farnosti - nutnost, přirozenost nebo hloupost? ... 6
Apologeta P. Tomáš Koupal-Blatenský ... 7
Po roce zas pod jasem svící ... 8
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO
Vikariát Strakonice ... 9
Setkání Katechetické subkomise v Českých Budějovicích ... 9
Po roce jsme se zase sešli ... 9
Setkání účastníků výletů ... 9
Víkend dívek na Ktiši ... 10
Podzimní setkání na Klokotech ... 10
Jak trávíme setkání maminek ... 10
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE
Charita oslavila 20. výročí svého založení ... 11
I zvonečky symbolizují radostnou zvěst ... 11
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU
Malé nahlédnutí do toho, jak to chodí „mezi námi děvčaty" ... 12
Láska se může prosadit ... 12
Nebojte se! ... 13
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE
2. animátorský kurs ... 14
Pomadridské setkání ... 14
SAM a Fórum mládeže ... 14
Večer mladých v Třeboni ... 15
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA
„Naši" Pražáci ... 15
Modlitba uzdravuje i v Sušici ... 16
Záře adventu ... 17
Radio Proglas ... 18

Příští číslo
vyjde 16. 1. 2012.
Uzávěrka je 6. 1. 2012.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ
Vydává z pověření českobudějovického biskupství Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.
Redakce, administrace a příjem inzerce:
Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel.: 380 420 334, e-mail: setkani@bcb.cz
Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintíř
Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková
DTP: Mgr. Helena Machulová
Tisk: Protisk, České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603
Cena 15 Kč a poštovné.
ISSN 1212-8074
Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Pokračování z 1. strany.

světly, protože se obáváme, že naše víra by nesnesla plné, prudké světlo skutečností. Tak se proti tomu chráníme a vytěsňujeme ji z vědomí, abychom nepřišli k pádu. Ale víra, která neručí za polovinu skutečností, je koneckonců jakousi formou zapření nebo velmi hluboko sahající malomyslností, která má strach, že víra neodpovídá skutečnosti. Neodvažuje se přijmout, že je to síla, která přemáhá svět. Opravdu věřit znamená naopak beze strachu a s otevřeným srdcem hledět do tváře celé skutečnosti, i když to odporuje obrazu, který jsme si o víře z nějakého důvodu vytvořili. Ke křesťanské existenci proto také patří, že se odvažujeme mluvit s Bohem z pokušení své temnoty, jako člověk-Job s Hospodinem. Trochu zapomínáme, že v knize Job, kterou nám Písmo svaté předává, Bůh na konci Jobova dramatu prohlašuje Joba za spravedlivého (jeho, který vmetl Hospodinu do tváře neslýchané obžaloby), zatímco Jobovy přátele odmítá jako falešné.

Slavit advent není nic jiného než mluvit s Bohem, jak to dělal Job. Beze strachu pohlédnout na skutečnost a tíži své křesťanské existence a postavit ji před Boží tvář, jež soudí a zachraňuje, i tehdy, když (jako Job) neumíme dát odpověď. Zbývá jediné – ponechat Bohu, aby on sám odpověděl, a říci mu, že mlčky stojíme ve své temnotě.

VÁNOCE

Vánoce říkají do všech našich pochybností a zmatků: Bůh je. Ne jako nějaká nekonečně vzdálená moc, která nás může nejvýše děsit; ne jako hluboký základ bytí, který sám o sobě neví. Existuje tak, že se o nás umí starat a že pod jeho pohledem stojí vše, co jsme a konáme. Kdo to ve víře přijme, pro toho neexistuje žádná poslední samota. On je tu. Světlo, kterým se stal jeden člověk v dějinách, není žádná bezmocná náhoda, nýbrž světlo ze Světla. Naděje a povzbuzení, které vycházejí z tohoto světla, tím dostávají zcela novou hloubku. A právě proto, že je to zcela božská naděje, smíme ji také přijímat a dál nést jako zcela lidskou naději.

Co tedy znamená slavit Vánoce? Přijmout svátek, který jsme si nevymysleli, nýbrž který nám daroval Bůh. Skutečnost Vánoc je tu, i když ji sami nevnímáme a nehledáme. Byla nám dána jednou pro vždy narozením Dítěte, v němž se Bůh chtěl stát jedním nás. O Vánocích jsme vždy již předem obdarovaní. Na tom se zakládá to vysvobozující: dává se nám, co žádný z nás sám neudělal, nevymyslel. (...) Radovat se bez křečovitosti a šířit dál to, co lidstvo především potřebuje - víc, než co jiného: radovat se z hloubi srdce, to vysvobozuje a dodává všem dalším darům jejich smysl, jejich pravou souvislost.

(Před letošní cestou Benedikta XVI. do Berlína vydala Německá biskupská konference Teologickou čítanku J. Ratzingera. Jedná se o abecedně seřazená hesla – jednotlivé otázky víry – a odpovědi na ně citáty z díla J. Ratzingera. Přeložil Josef Koláček.)

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

12.-14. 12.	(po-st)	**Praha** - Rada Charity ČR - biskup Pavel
13. 12.	(út)	**České Budějovice**, biskupství - Postgraduál - biskup Jiří
		Lomec - Fatimský den (17 hod.) - biskup Jiří
15. 12.	(čt)	**České Budějovice**, biskupství - Vikariátní konference vikariátu Č. Budějovice-venkov - biskup Jiří
16. 12.	(pá)	**České Budějovice**, sv. Vojtěch - Mše sv. pro Proglas (18 hod.) - biskup Pavel
18. 12.	(ne)	**České Budějovice**, klášterní kostel - Mše sv. pro ČRo (9 hod.) - biskup Jiří
20. 12.	(út)	**Linec**, ORF - Převzetí Betlémského světla - biskup Jiří
21. 12.	(st)	**České Budějovice**, klášterní kostel - Předání Betlémského světla (16.30 hod.), mše sv. (18 hod.) - biskup Jiří
22. 12.	(čt)	**České Budějovice**, klášterní kostel - Mše sv. pro Biskupské gymnázium (10 hod.) - biskup Jiří
		České Budějovice, biskupství - Oběd s bohoslovci českobudějovické diecéze - oba biskupové
		České Budějovice, klášterní kostel - Mše sv. (17 hod.) - biskup Pavel
23. 12.	(pá)	**České Budějovice**, sv. Vojtěch - Mše sv. pro Proglas (18 hod.) - biskup Pavel
24. 12.	(so)	**Novosedly n. Nežárkou** - Mše sv. (20 hod.) - biskup Pavel
		Jindřichův Hradec - Mše sv. (22 hod.) - biskup Pavel
		České Budějovice, klášterní kostel - Půlnoční mše sv. (24 hod.) - biskup Jiří
25. 12.	(ne)	**Jindřichův Hradec** - Mše sv. (8.30 hod.) - biskup Pavel
		České Budějovice, klášterní kostel - Mše sv. (9.30 hod.) — biskup Jiří
		Kardašova Řečice - Mše sv. (10.30 hod.) - biskup Pavel
31. 12.	(so)	**České Budějovice**, klášterní kostel - Mše sv. na poděkování za r. 2011 a prosba o Boží pomoc do nového roku (15 hod.) - biskup Jiří
1. 1. 2012	(ne)	**České Budějovice**, klášterní kostel - Slavnost Matky Boží Panny Marie (9.30 hod.) - biskup Jiří
		Český Krumlov - Slavnost Matky Boží Panny Marie (9.30 hod.) - biskup Pavel

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny. -pa-

Tomáš Akvinský – vztah rozumu a víry

V úterý 29. listopadu se na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích uskutečnila prezentace nově vydaných českých překladů několika děl sv. Tomáše Akvinského. V uplynulých letech totiž odborníci z českobudějovické Teologické fakulty a Filosofického ústavu Akademie věd ČR připravili k vydání celkem sedm komentovaných překladů, které představují tematický průřez rozsáhlým dílem „andělského doktora" (Doctor angelicus), jak bývá někdy sv. Tomáš Akvinský v církvi nazýván. Pět z nich již spatřilo světlo světa, dva další ještě čekají na své vydání. Kromě těchto 7 děl vznikla i jedna autorská publikace pánů Tomáše Machuly a Štěpána M. Filipa s názvem „Tomismus čtyřiadvaceti tezí". Všechny publikace pak vyšly péčí nakladatelství Krystal OP a lze bez nadsázky říci, že pro odborné kruhy (filosofické a teologické) se jedná o událost velmi významnou. Naši vědci nám totiž ukazují, že myšlenky Tomáše Akvinského i myšlenky tomismu nepatří do starého železa, ale naopak mohou být inspirativní i pro současníky.

Zleva: mons. D. Duka, prof. K. Skalický, dr. D. Heider a doc. T. Machula

Při příležitosti prezentace nových knih proběhla také panelová diskuse, které se zúčastnili za autory komentovaných překladů Doc. Tomáš Machula, děkan Teologické fakulty Jihočeské univerzity, a Dr. Daniel Heider z Katedry filosofie a religionistiky téže instituce. Význačnými hosty, kteří zasedli na panelu, byli také Mons. Dominik Duka, OP, pražský arcibiskup a význačná česká autorita řádu dominikánů, jehož příslušníkem byl i Tomáš Akvinský. Nechyběl ani významný český teolog sídlící v Českých Budějovicích prof. Karel Skalický.

Námětem diskuse bylo jedno z ústředních „tomistických" témat – vztah víry a rozumu. Pestrou diskusi uzavřel pražský arcibiskup Dominik Duka, když vyjádřil přesvědčení, že skutečnost je tak bohatá, že ji nelze nikdy plně uzamknout do žádného ideologického systému. Vztah víry a rozumu tak není jen předmětem abstraktních filosoficko-teologických diskusí, ale také osobní dynamikou konkrétních lidí. „Každá rozumná bytost navíc potřebuje smysl", poznamenal Mons. Duka, kdyby tomu tak nebylo, platilo by Dostojevského „vše je dovoleno", anebo nic nemá smysl. Vzájemná interakce rozumu a víry je pak právě způsobem hledání tohoto smyslu. Závěrem je možné říci, že všichni účastníci prožili pěkné podzimní dopoledne ve společnosti zajímavých myšlenek i myslitelů.

František Štěch

Poslední slovo má jubilant

Mons. Fořt, otec Karel, k 90 letům svého života

U příležitosti jeho životního jubilea ho bylo vzpomenuto v televizi, v rozhlase i tisku. Bylo o něm řečeno mnoho dobrého, pravdivého, ale patrně i méně pravdivého. Je jistě jen spravedlivé dát slovo i jemu.

Otče Karle, co říkáte k 90 letům svého života?

Byl bych pokrytcem, ano, přímo lhářem, kdybych tvrdil, že mě tato pozornost a tato ocenění neudělala radost. Kdo by se neradoval z toho, že se o něm řekne a dokonce napíše něco dobrého. Že to není vždy pravda, je jen přirozené. Tyto chvalozpěvy – laudatia – připomínají někdy řeči nad hrobem. Dle zásady – o mrtvém jen to dobré (básník Petr Bezruč to nazývá ve své básni „lhát mrtvému slávu"). Proto i všechno to dobré, co o mě bylo řečeno a napsáno, nebylo snad pravdivé, ale jistě dobře myšlené.

A co byste Vy sám řekl o svém životě?

Jsem přirozeně Pánu Bohu za něj vděčný a v knize *Život voněl člověčinou* jsem to jasně řekl: já nikdy žádným hrdinou nebyl. Žil jsem sice ve strašné době, jakou minulé století bezesporu bylo. Miliony lidí strašně trpěly a umíraly, a to nejen daleko ode mne, ale přímo po mém boku. Např. při náletech zahynuli někde u Stalingradu nebo (Leningradu) tři ze čtyř mých kamarádů z německé rodiny velitele četnické stanice v Ktiši, kam jsem se chodil o prázdninách učit německy. Mně se ale nějaké větší utrpení vyhýbalo. Nemohu tedy o sobě říci něco takového, co píše o sobě apoštol národů sv. Pavel (2 Kor 23-28); nemohu se tedy chlubit ani nesčetnými ranami ani kamenováním ani hladem a zimou a nahotou. Na mém životě je zajímavé jen to, že probíhal docela jinak, než se dalo očekávat. Místo abych jezdil doma po Šumavě, jezdil jsem na Sahaře mezi oázami Barika a Biscra, po břehu solného jezera šotu el Hodna. Místo abych byl farářem někde na Kvildě, byl jsem českým farářem v Německu. A místo, abych kázal doma v kostelíčku evangelium hrstce věřících, mohl jsem 15 let promlouvat k tisícům posluchačů „za Šumavou, na Moravě a pod Tatrami", jak jsem je oslovoval prostřednictvím rádia Svobodná Evropa. Tak si se mnou zahrál osud. Ale jak my křesťané věříme, i osud je v rukou Božích.

Žil jste a působil v církvi francouzské a německé 50 let. A nyní již 20 let v Česku. Jaké jsou Vaše zkušenosti a jak vidíte náboženskou situ-

Pokračování na 5. straně.

Pokračování z 4. strany.

aci a život církve zde doma v české vlasti?

Naše česká církev je církví hrdinů – 6 let Hitlerovy hrůzovlády, 40 let komunistické tyranie. Historikové by měli vyhledat a spočítat, kolik kněží bylo popraveno, kolik jich trpělo v nacistických koncentrácích, kolik jich (a kolik let) bylo vězněno v komunistických vězeních, kolik bylo zbaveno souhlasu, drženo na nucených pracích v PTP a kolik jich muselo odejít do exilu. Nesmíme zapomenout mladých mužů, kteří se i za těchto strašných okolností rozhodli pro kněžské povolání. Byli to všichni hrdinové. A spočítat se už vůbec nedají ty tisíce a tisíce laiků-křesťanů, kteří se „nevyrovnali s náboženskými předsudky" a byli proto i se svými dětmi diskriminováni.

Naše církev je církví mučedníků, kterým ještě mnoho dlužíme. Nyní staví a buduje na těchto troskách církevního života, které byly tehdy s ohledem na cizinu za zavřenými dveřmi kostelů přece ještě trpěny, a snaží se již 20 let budovat církev moderní, jak ji naplánoval 2. vatikánský koncil a jak to vyžaduje dnešní doba v naší vlasti. Církev tedy po těch 50 letech prožívá nové jaro. Máme skvělé biskupy, dvě nové diecéze, náboženskou rozhlasovou stanici, slyšitelnou po celé republice 24 hodin denně, máme náboženskou televizi, můžeme v různých rozhlasových a televizních stanicích sledovat náboženské programy. Máme bohatý náboženský tisk, vyšly stovky knih a vychází desítky náboženských časopisů. Rozvíjí se bohatě náboženský život mezi mládeží i dospělými. A je dojemné, jak i starší kněží se poctivě snaží na vinici Páně - ne na jedné, ale současně většinou na více farách - hlásat evangelium.

Žel Bohu se ještě nepodařilo oslovit většinu našich od církve vzdálených spoluobčanů, často dokonce ještě pokřtěných. Zbývá ještě mnoho práce, třeba otevřít kostely aspoň tak, aby do nich mohli nahlédnout a cítili, že jsou vítáni. Církev u nás žije, je to zatím jen jaro, ale kvete!

A nyní ještě poslední otázku – jste Čech, ale žijete už dlouhá léta v cizině. Když jste se narodil, nikdo se Vás neptal, kde byste se chtěl narodit. Kdyby se Vás na to někdo zeptal dnes, co byste odpověděl?

Nemusím se dlouho rozmýšlet. Nevím, zda my Češi jsme lepší lidé než ostatní národy - lidé nedobří, hloupí a zlí jsou jistě všude, ale je to právě to naše češství, naše dějiny, kultura, řeč, proč „nás těší, že jsme Češi". Vezměte si jen tu naši historii. Je křesťanská, nemáme jinou. Ne nadarmo řekl Masaryk, že Ježíš je smyslem našich dějin. Začínají Cyrilem a Metodějem a jsou snahou o lepší křesťanství.

Naši svatí! Tak malý národ má tolik a tak krásných světců, tolik reformátorů, jako byl kněz Jan Hus, Petr Chelčický a další. A z kterého národa v době diktatur odešlo do exilu tolik skvělých lidí, aby bojovali a obětovali své životy v boji pro zotročenou vlast. Naši legionáři, letci v Anglii...

A naše řeč! Nestudoval jsem žádnou jazykovědu, ale v několika řečech jsem žil a mnoho dalších jsem se musel učit (řečtinu, latinu, hebrejštinu, staroslověnštinu...). Tak mohu ze své zkušenosti říct, jak krásná je naše řeč. Zkuste jen říci v jiném jazyku: „Když jsem já k vám chodívával, pejsek na mě štěkávával". Kolik jazyků má 7 pádů a v kolika jazycích se 5. pádem volá? Kde najdeme takový poklad, jako je např. Erbenova kytice?!

A tak, kdybych dnes si mohl vybrat, kde se chci narodit, prosil bych Pána Boha, aby to bylo v Čechách. A jsem mu za to vděčný, že mě dal zde přijít na svět. Bohu díky! *-r-*

Kněžským povoláním se pod africkým sluncem daří

„Jsem šťastný, že mohu být knězem a tímto způsobem sloužit našemu Pánu. Nedovedu si představit, že bych dělal něco jiného," říká biskup George Lungu. Jeho slova zaznamenaly nahrávací přístroje české misijní a dokumentační výpravy, která na přelomu října a listopadu navštívila africkou Zambii. Výpověď biskupa diecéze Chipata je jedním z desítek svědectví o službě duchovního na černém kontinentu. *„Zaměřili jsme se zejména na zambijské bohoslovce, protože na podporu jejich formace realizujeme už nyní několik projektů a v budoucnu plánujeme další rozšíření,"* vysvětlil národní ředitel Papežských misijních děl v ČR (PMD) P. Jiří Šlégr. Spolu s ním se do Afriky vypravila královéhradecká diecézní ředitelka PMD Bronislava Halbrštátová, kameraman a filmový dokumentarista Martin Rýznar a redaktor Radia Proglas Filip Breindl. *„Stejně jako při minulé cestě do Jižní Ameriky, po níž jsme připravili film Guyanská Diana a publikovali knihu Za misionáři Amazonie, chceme českou veřejnost informovat o situaci v Zambii prostřednictvím natočených záběrů, ve vysílání Radia Proglas i osobně při misijních besedách,"* říká k tomu P. Šlégr. Zvukový i obrazový materiál zahrnuje kromě rozhovorů také liturgické slavnosti s tancem, písně s tradičními hudebními nástroji a také běžný africký život s prací na poli či přípravou typické nšimy – kaše z kukuřičné mouky.

Česká výprava zastihla Zambii na konci horkého a suchého období. Dojem spálené země, který si zahraniční návštěvník odnáší při pohledu na vypalování křovin na strništích jinak úrodných polí, rozhodně neplatí pro kněžská povolání. Mladí muži, kteří se připravují na tuto službu, přeplnili obě zařízení určená jejich formaci – seminář sv. Dominika v hlavním zambijském městě Lusace i seminář sv. Augustina v lokalitě Mpima poblíž města Kabwe – během pobytu české skupiny byla zveřejněna zpráva o ustavení zdejší diecéze. V rozhovorech dávají nahlédnout do motivů svého rozhodnutí a vypravují také o těžkostech, které musejí překonat a kvůli kterým osmiletý proces vzdělání a formace dokončí svěcením méně asi jen polovina kandidátů – jde například o nízkou úroveň předchozího vzdělání nebo nesouhlas rodiny, která by raději svého mladíka, jemuž dopřála střední školu, viděla rozvíjet světskou kariéru. Seminaristé rovněž překonávají společenské předsudky vůči lidem, kteří nezakládají rodinu a dobrovolně si ukládají život v celibátu. Celoživotní výzvou je pak nejisté materiální zabezpečení závislé z velké části na podpoře místní katolické komunity – ani ta však, zvláště na venkově, neoplývá blahobytem. *„Budu-li dobrým knězem, věřím, že nezůstanu na tyto starosti sám,"* uvedl k tomu bohoslovec Mwansa Kawamba, který stejně jako jeho spolužáci vyjádřil dík českým přispěvatelům misií. *„Tito seminaristé nerostou jen pro Zambii. Pracujeme na tom, aby se stali kněžími univerzální církve, která může jejich službu potřebovat na jakémkoli místě. Jsme proto vděčni za materiální podporu a zejména za modlitby, jimiž lidé z Česka dávají najevo svou příslušnost k celosvětové církevní rodině,"* uzavírá rektor lusackého semináře sv. Dominika, P. Fabian Pikiti.

Ve výšce 10 km nad zemí a při přeletu rovníku připravil

Filip Breindl

Taje z katedrály

Třicátá druhá neděle tohoto církevního roku přinesla českobudějovickým věřícím neobvyklé překvapení. Na odpoledne jim byl umožněn vstup do katedrály, která prochází celkovou úpravou. Jak uvedl kanovník P. dr. Zdeněk Mareš, děkan u sv. Mikuláše, poslední rozsáhlá stavební úprava se dělala v roce 1912; poté následovala až úprava interiéru za působení biskupa dr. Josefa Hloucha s přizpůsobením se změnám po II. vatikánském koncilu. S tím však ještě nebyly dostatečné zkušenosti. Topení tehdy instalované do podlahy již prošlo prahem životnosti, a tak obnažená podlaha je skutečně z původní přestavby po požáru v roce 1649...

Další zajímavé informace pak sdělil a na četné dotazy odpověděl pracovník, který pro investora vykonává stavební dozor. Definitivní řešení interiéru se ještě dolaďuje. Rekonstrukce začala letos v červnu a potrvá do května 2013. Projekt *„Turistické, kulturní a společenské zázemí v areálu katedrály sv. Mikuláše a děkanství v ČB"* je spolufinancováno z prostředků EU. Jak uvedl pan děkan, na druhý pokus se podařilo získat grant z Evropského fondu pro regionální rozvoj (ROP Jihozápad). Nedalo se tedy otálet.

Neuplynulo ani 24 hodin a znovu jsem se odvážil vchodem přes sakristii do prostoru katedrály vstoupit. Moc to tam nevonělo, typická vůně prachu a historické zatuchliny, spíše nepříjemný zápach. Zatímco na venkovních zdech dva pracovníci prováděli injektáž proti vzlínání vlhkosti, dva další uvnitř, s respirátory na obličejích, odbourávali poslední cihly u krátkého schodiště vedoucího do podzemní hrobky uprostřed presbytáře. Další krypta, o které se už vědělo, se nachází v severní lodi, objevena byla ještě třetí v jižní lodi.

Vzápětí jsem byl důrazně upozorněn pracovnicí Jihočeského muzea na bezprostřední rozptýlení vzduchu z podzemí, který může obsahovat nebezpečné plísně či jiný mikrobiologický vzlet. Z dalších informací pak vyplynulo, že po vyvětrání přijdou i odborníci z Přírodovědecké fakulty JU a z ostatků budou zkoumat, na co zde pohřbené osoby zemřely, jakými obtížemi trpěly a tak podobně. Prostě vše, co k takovému výzkumu patří.

Bohužel, nikde se nepodařilo zjistil jména zde pohřbených. Pravděpodobně to byli kněží nebo zasloužilí občané města. Podrobnější informace budou jistě brzy zveřejněny.

František Růžička, Č. Budějovice

P. dr. Zdeněk Mareš při výkladu v katedrále.

Zazděná krypta pod presbytářem

Evangelizace v živé farnosti - nutnost, přirozenost nebo hloupost?

Když hovoříme o evangelizaci, tak obvykle myslíme na Afriku, Asii, a pokud nás už vůbec napadne Česká republika, tak spíš severní Čechy. Otázkou je, zda je potřeba se zabývat tématem evangelizace v živé farnosti, jako je například Sušice, někdy také zvaná perlou naší diecéze. V podstatě bychom si mohli říct, že každý křesťan má misijní poslání a v tomto bodě skončit, protože to je celkem jasná věc. Slovo evangelizace – my, běžní katolíci - už mnohdy neradi používáme, přitom je to pouhý novodobý termín pro misijní činnost. Mnoho let po druhém Vatikánském koncilu, který hovořil o misijním poslání laiků, nás katolíky s pojmem evangelizace snad poprvé seznámil papež Pavel VI. ve své apoštolské exhortaci *Evangelii nuntiandi* z roku 1975. Zanedlouho následovala encyklika Jana Pavla II *Redemptoris missio*, která je velmi silným povzbuzením k evangelizaci.

Možná u vás rytmická skupina, která na náměstí provolává slogany typu „Ježíš tě miluje!" také vyvolává kopřivku... Je ale mnoho forem evangelizace a přístupů k ní. Všechny způsoby se soustředí na to, abychom si uvědomili potřebu obrácení, a to jak uvnitř církve, tak vně. Evangelizace má být novým impulsem, který mění životy. Pro ty, kteří už dlouho žijí své křesťanství, se může stát (ve větší či menší míře) příčinou druhé mízy, nového elánu. A pro ty, kteří se dostali na okraj farního společenství nebo z něho úplně vypadli, to může být nová příležitost - žít své křestní poslání. Pro ty, kteří se nikdy s křesťanstvím nesetkali, to může být začátek nové životní cesty, která časem může vyústit v křest.

S vědomím, že evangelizace by měla být přirozenou vlastností každého křesťana, nutností pro život a budoucnost farního společenství a je na škodu, když chybí, jsme se vydali se sedmi „mušketýry" ze Sušice, Hartmanic, Kašperských Hor a Rejštejna na třídenní konferenci o nové evangelizaci, která se konala na Svaté Hoře 27.-29. listopadu 2011. Program konference byl rozdělen do dvou oblastí: první se věnovala

Pokračování na 7. straně.

Apologeta P. Tomáš Koupal-Blatenský

V prosinci letošního roku uplyne 130 let od narození nenápadného jihočeského kněze P. Tomáš Koupala (1881-1952), který po sobě zanechal cenné spisy, zaměřené zejména na apologii katolické církve a její význam v českých dějinách. Počet ani rozsah jím napsaných publikací sice není veliký, přesto však s odstupem času vystupuje jejich hodnota. Jen málokdo dnes ví, že pod autorským pseudonymem Tomáš Blatenský (nepochybně podle regionu Zbudovských Blat, z nichž pocházel) se skrývá osobnost právě tohoto kněze.

Tomáš Koupal se narodil 20. prosince 1881 v malebné jihočeské vesnici Plástovice čp. 8 ve farnosti Sedlec v rodině Františka Koupala a Marie, rozené Kolářové, jež pocházela ze Záboří ve farnosti Krč u Vodňan. Tomáš byl nejmladší z pěti dětí, jeho bratr Václav působil po vzniku republiky v Praze na rakouském velvyslanectví. Tomáš po gymnazijních studiích absolvoval bohoslovecký seminář v Českých Budějovicích, dne 24. července 1904 byl biskupem Martinem Josefem Říhou vysvěcen na kněze a k 17. říjnu téhož roku ustanoven kaplanem v Kolodějích. Avšak již roku 1906 odešel z duchovní správy a působil hlavně jako katecheta na školách v Českých Budějovicích. Roku 1926 byl ustanoven katechetou v Hluboké nad Vltavou a o rok později byl vyznamenán čestným titulem biskupský notář. Ve třicátých letech učil náboženství na dívčí škole opět v Českých Budějovicích. Roku 1948 odešel trvale do penze. Zemřel 8. srpna 1952 v Českých Budějovicích a je pohřben na hřbitově u sv. Otýlie.

P. Koupal prožil mládí na sklonku Rakouska-Uherska a v době vzniku Československé republiky v roce 1918 mu bylo 37 let. Byla to doba radosti ze skončené války, ze vzniku samostatného státu, ale také doba obrovských útoků pro katolické církvi. Církev byla vedle Habsburků označena za největšího nepřítele českého národa. I když se ke katolické církvi i nadále hlásila drtivá většina věřících, mnoho lidí v důsledku silné propagandy po roce 1918 odpadalo od katolické víry. K „dobrému jménu" patřilo být protestantem nebo bez vyznání (víme, že ateisticko-protestantské pojetí pak ovládalo i školní učebnice dějepisu prakticky po celé 20. století). Proti falšování dějin a proti démonizaci doby barokní se postavil odbornými studiemi přední český historik Josef Pekař. Avšak bylo třeba i popularizační formy historických pravd pro nejširší veřejnost, a pro katolíky zvláště. Právě to si uvědomoval P. Tomáš Koupal, který již roku 1919 publikoval pod pseudonymem Tomáš Blatenský drobné spisky, jejichž hodnota je především ve srozumitelnosti a přehlednosti. V biskupské knihtiskárně byl vytištěn sešitek o 32 stranách s názvem ***„Bílá Hora"***[1] a současně o podobném rozsahu další ***„Dvě církve na soudu dějin: odpověď na poselství evangelických pastorů"***[2], v němž ve dvou částech uvádí, co přinesl českému národu katolicismus a co protestantismus. V obou případech jsou tato dílka vybavena podrobnými citacemi pramenů a literatury. V roce 1925 pak vydal P. Tomáš Koupal své stěžejní dílo, totiž knihu ***„Víra a kultura"***[3], v níž předložil syntézu katolického pohledu na historii. Kniha měla ‚nihil obstat' od probošta českobudějovické kapituly Msgre. Dr. Antonína Mráze a ‚imprimatur' od českobudějovického biskupa Šimona Bárty. Na 240 stranách zde v pěti kapitolách dělí české dějiny na 1. Dobu katolickou 2. Dobu husitskou 3. Dobu protestantskou 4. Dobu druhokatolickou (bělohorskou) a 5. Dobu třetikatolickou (probuzenskou). V každé epoše zkoumá obor náboženský, národní, školský, literární, umělecký, politický, vojenský a sociální. U všech tvrzení jsou uvedeny citace s odkazy na díla renomovaných českých i zahraničních historiků (Palacký, Grisar, Krásl, Pekař, Rezek, Tomek aj.) a rozbor všech období vrcholí ve stručném souhrnu a nakonec i dochází k obecnému celkovému závěru. Tato kniha sloužila jako praktická příručka lidem, kteří si sami chtěli udělat svůj názor, kněžím i laikům. Ten, kdo vlastní tuto knihu, by si měl uvědomit, že má knihu vzácnou a potřebnou i pro dobu současnou, kdy se necháváme tak často oklamat povrchními a falešnými slogany, aniž bychom se zajímali o fakta.

Do oblasti pastorační a katechetické patří další drobné Koupalovy práce, související s jeho působením učitelským, jako např. již v roce 1916 německy vydaná sešitková příručka o svátosti pokání a oltářní ***„Das Sakrament der Busse und des Altars"***[4] či pozdější ***„Příprava na sv. zpověď a sv. přijímání"***[5] vydaná nákladem Českého tiskového spolku roku 1934. K neobyčejně cenným počinům patří písemné zachycení podivuhodného nálezu monstrance se sv. Hostií, ukradené v kostele v Černici roku 1845 a nalezené v lesíku mezi Včelnou a Kamenným Újezdem ***„Památný kříž v lese nad Včelnou: podivuhodný nález monstrance ..."***[6]. Místo poznal už jako desetiletý chlapec, když šel v procesí z Českých Budějovic, které se tu zastavilo k pobožnosti na cestě do Římova. K tištěnému drobnému dvaceti tří stránkovému spisu sepsal také kroniku s fotkami osob a pamětníků, uloženou v archivu Římskokatolické farnosti v Černici.

P. Tomáš Koupal byl samozřejmě především duchovním a zde jeho působení může skutečně objektivně zhodnotit jen Pán Bůh. Jestliže však chceme tímto drobným příspěvkem upozornit na publikační činnost tohoto kněze, pak lze na závěr konstatovat, že dílo P. Tomáše Koupala je příkladem toho, že i práce autorů, kteří nejsou profesionálními historiky, mohou být velmi přínosné. Pokud uvádějí přesně odkazy a citace renomovaných badatelů na základě správného úsudku, pracují s historickými fakty a racionálně je interpretují, vznikají knihy v dobrém smyslu sice kompilační, ale v praxi pro orientaci obyčejných lidí použitelnější než díla specializovaných expertů.

Jiří Černý

(Za rodopisné podklady autor děkuje JUDr. Zdeňku Koupalovi.)

[1] Blatenský Tomáš: Bílá Hora; v Českých Budějovicích 1919.

[2] Blatenský Tomáš: Dvě církve na soudu dějin: odpověď na poselství evangelických pastorů; v Českých Budějovicích 1919.

[3] Blatenský Tomáš: Víra a kultura; v Praze 1925.

[4] Koupal Th.: Das Sakrament der Buss und des Altars, Budweis 1916.

[5] Blatenský Tomáš: Příprava na sv. zpověď a sv. přijímání: pro dítky škol obecných a měšťanských, Č. Budějovice 1934.

[6] Koupal Tomáš: Památný kříž v lese nad Včelnou: podivuhodný nález monstrance s Velebnou Svátostí v lese nad Včelnou u Českých Budějovic dne 20. května 1845 / k stoletému výročí sv. nálezu a posvěcení kříže podle rukopisu upravil Tomáš Koupal. V Českých Budějovicích 1945.

Pokračování ze 6. strany.

formám evangelizace zaměřeným mimo společenství církve a druhá byla zaměřena více na formaci křesťanů k evangelizaci a vnitřní evangelizaci církve. Oblasti byly dále děleny do tematických bloků, složených vždy z několika příspěvků, na které navazovala diskuse.

Závěrečné odpoledne jsme prožili společně s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxatem, který nám pověděl o své účasti na Setkání nové evangelizace v Římě v říjnu tohoto roku, kterou navštívil i papež. Poté nás P. Jan Rajlich, OP seznámil s chystanou mnohaletou přípravou na jubilejní rok 2013, která bude začínat už příští rok. Co s tím? Vlastně nic moc konkrétního... Dohodli jsme se, že se budeme za evangelizaci obyvatel měst či obcí, kde žijeme, a v našich farnostech modlit nejrůznějšími způsoby. Každý z nás se vracel velmi nadšený a pevně věříme, že Duch sv. nám ukáže cestu, kterou naše farnosti mají jít, a zmobilizuje ty, kteří by se chtěli připojit. Uvědomili jsme si, že je to sám Bůh, který obrací srdce lidí, a my mu chceme být k dispozici. Také jsme se dohodli, že čtenářům časopisu Setkání nabídneme seriál 9 článků o jednotlivých tématech konference. Toto je tedy první příspěvek.

Bohem požehnané svátky a misijní zápal v roce 2012 přeje *P. Tomas van Zavrel, farní vikář*

Po roce zas pod jasem svící

Mnozí z nás si již zvykli, že listopad je v Českých Budějovicích spojen se slavením děkovné bohoslužby při svíčkách, která se pravidelně koná v klášterním kostele na Piaristickém náměstí. Letošní rok rozhodně nebyl výjimkou. Mše sv. byla slavena ve středu 16. listopadu od 18 hodin a zúčastnily se jí více než dvě stovky lidí. „Svíčková mše", jak bývá s oblibou nazývána, se za ta léta stala neodmyslitelnou tradicí, která nás upomíná, abychom nezapomínali na znovu nabytou svobodu v naší zemi. Tuto mši sv., pohoštění pro návštěvníky a doprovodný program uskutečněný následující den v klášterním sále organizují každoročně vysokoškolští a středoškolští studenti.

Každý, kdo se zúčastnil, obdržel před začátkem svíci a byl nasměrován do chodby, kterou lemoval po obou stranách jas svící vedoucích ke vchodům do chrámové lodi. Pak už jen očekával, v klášteře ponořeném do tmy, kdy středem projde slavnostní průvod. Po jeho příchodu začali ministranti a mininistrantky zapalovat svíce všem přítomným. Během okamžiku zalilo stříbrné světlo celý chrám. Světlo svící – symbol života a naděje – můžeme v našich podmínkách chápat nejen jako vzpomínku na studenty, kteří byli brutálně napadeni v listopadu 1989, ale také jako připomínku všech, kteří v našich dějinách bojovali proti zlovůli, násilí a potlačování svobody člověka, a položili za to i svůj život. Bohoslužba byla doprovázena studentskou scholou, jejíž tóny lahodily našemu sluchu a náležitě zdobily liturgii.

Hlavním celebrantem a kazatelem byl prof. Karel Skalický z TF JU. Ve své homilii vzpomenul na svá studijní léta, kdy se on a několik studentů dostali do střetu s komunistickými mocipány, protože v majálesovém průvodu nesli transparent s nápisem „S komunistických svazem na věčnost". Následné perzekuce nakonec vedly pana profesora k útěku za hranice. Zamýšlel se také nad svobodou člověka a jak s ní dokáže naložit. Měl by se učit chápat, že je spojena se zodpovědností a že konečnou svobodu můžeme nalézt skutečně jen u Boha, který je jejím tvůrcem a správcem.

Přítomnost pana profesora mnohé z nás velice potěšila, jelikož jsme během studií poslouchali jeho přednášky a museli vždy konstatovat, že je mimořádným přednášejícím, vyznačujícím se neobyčejnou bystrostí, a zároveň i vynikajícím kazatelem a rétorem. Je to člověk nadmíru ušlechtilého vzezření, z kterého prýští trvalá „studentskost"- čili nezvratné odhodlání něco změnit, dále nápaditost, tvořivost a vtip. Kromě toho umí brilantně pracovat s jazykem, promýšlet věci do hloubky a umět na ně nahlížet v rozměru, který je kolikrát naší mysli zastřen. Pan profesor patří k těm osobnostem, které v člověku dokážou probudit nezadržitelnou lavinu otázek. Věřím, že jeho slova většinu přítomných oslovila.

Nakonec bych rád vyjádřil své díky všem přítomným kněžím, studentům a organizátorům, především P. Josefu Prokešovi za jeho vytrvalou práci se studenty, dále schole za pečlivé nacvičení a dobrou volbu písní, a všem návštěvníkům, kteří svou přítomností dokazují, že máme skutečně za co děkovat, když naše země, svírána přes čtyřicet let v okovech temnoty ducha, opět procitla a stala se svobodnou.

Vlastimil Sekyrka, pedagog

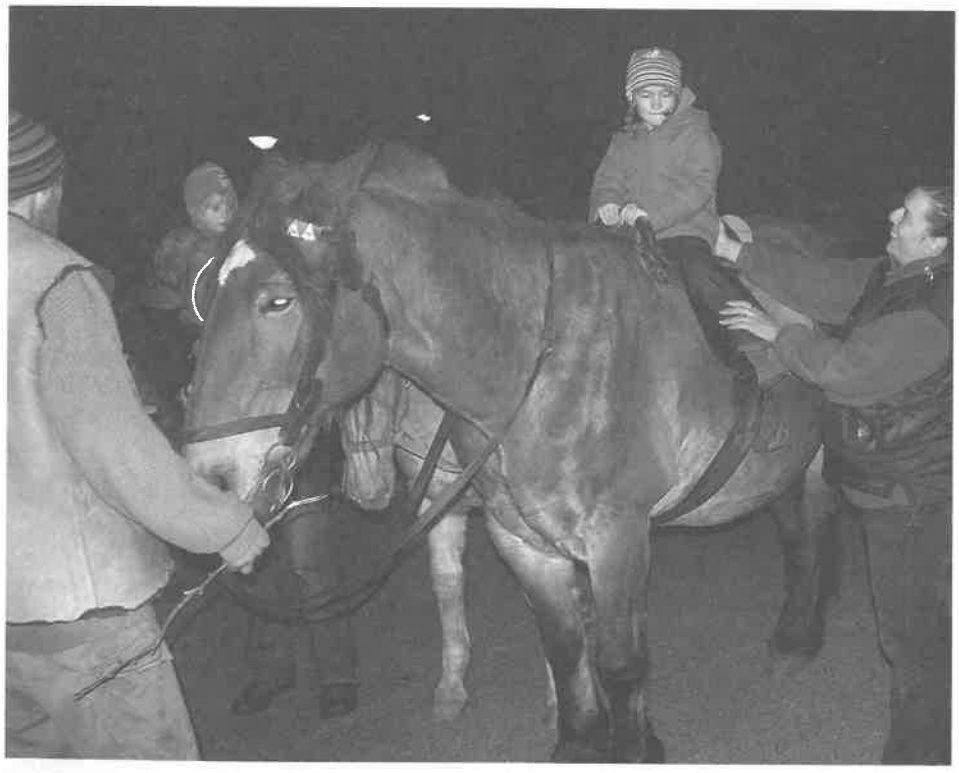

Svatomartinská oslava v Chýnově

V sobotu 12. listopadu 2011 se v Chýnově konala každoroční oslava svátku sv. Martina. Děti si odpoledne na chýnovské faře vyráběly lampičky a lampiony. Večer byl průvod, na jehož začátku děti hledaly „podkovu Martinova koně". Dozvěděly se, jak se Martin rozdělil s žebrákem, a měly se také rozdělit o sladkosti. Průvodem s lampiony šli děti s rodiči přes náměstí ke škole. Přijel také kůň, na kterém se děti mohly svézt. *-m-*

sobota 17. prosince od 9 hod.

VÁNOČNÍ DÍLNA NA FAŘE V CHÝNOVĚ

Společně budeme tvořit: ozdoby z vosku, přáníčka, obrázky, ozdoby, svíčky atd.

Přezůvky s sebou, vstupné 20,- Kč

Ve Slabčicích přivítali sv. Martina

V pátek 11. listopadu, na svátek sv. Martina, se sešly děti s rodiči na návsi u kostela. Se zatajeným dechem si všichni vyslechli starodávný příběh o svatém Martinovi. Již tradičně ho krásně vyprávěl Zdeněk Vilhelm. Děti samy odpovídaly na otázky, co si z příběhu odnesou – přece to, že je třeba se dělit se svými kamarády - třeba o martinské rohlíčky. Ty pro tuto příležitost upekly společně tři místní maminky s pomocí svých potomků.

Průvod s rozsvícenými lampiony se vydal na louku za vesnici, kde byl hořícími loučemi vyznačen kruh. Po několikerém volání na Martina se objevil bílý kůň. Na něm seděl sv. Martin s mečem a v červeném plášti. Slíbil, že zima bude tuze pěkná, jen se sněhem ještě chvíli počká.

Všichni se odměnili sladkým pečivem. Děti se pečlivě dělily. Sv. Martin na bílém koni odjel zpátky do nebe nebo možná k jiným dětem. Všichni, kteří se zúčastnili této milé tradice, se pomalu s lampiony za svitu úplňku vraceli do svých domovů. *(arů)*

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Vikariát Strakonice

Když jsem přemýšlela o tom, o které akci z našeho vikariátu napsat, přišla jsem na to, že se u nás toho děje moc a vybírat není jednoduché. Proto jsem se rozhodla napsat malý přehled různých aktivit v našem vikariátě.

V našem vikariátě se vyučuje na 18 základních školách, 2 gymnáziích, a to ve Strakonicích a ve Vodňanech. Této výuky se mohou zúčastnit i děti předškolního věku. Vyučuje se ve 3 mateřských školkách v Katovicích, Střelských Hošticích a ve Vodňanech. Ještě se vyučuje i na faře ve Volyni, ve Strakonicích a v Malenicích. Celkem se výuky účastní 249 dětí. Vyučuje u nás 8 katechetů, 1 pastorační asistent, 1 kněz a 1 řeholní sestra. Katecheté našeho vikariátu se pravidelně 1x za měsíc scházejí i s naším vikářem a připravují různé akce. Každým rokem se pořádá Dětská vikariátní pouť, pokaždé na jiném místě, aby děti mohly poznat místa ve svém vikariátu. Účastníme se s dětmi Diecézních poutí, aby poznaly různá poutní místa a mohly si najít i nové kamarády.

Na začátku školního roku byla ve Volenicích sloužena mše sv. pro všechny žáky, učitele i rodiče. V Katovicích se každým rokem pořádá Drakiáda a fotbalová utkání o pohár P. Jílka, kterého se účastní nejenom Katovičtí, ale zájemci z celého našeho vikariátu.

Skoro ve všech farnostech se pořádají Mikulášské nadílky a v masopustě maškarní odpoledne.

Nezapomínáme ani na ministranty, pro něž se také v Katovicích pořádají ministrantská setkání.

Ani mládež není ošizena - ve Strakonicích se konají pravidelně každý pátek setkání, která vede pastorační asistent David. Mládež se nesetkává jen ve Strakonicích, ale i ve Volyni a ve Vodňanech. Navíc, mládež má každým rokem víkendové setkání u sv. Anny u Kraselova.

Ve všech farnostech se konají různé přednášky: do Strakonic jezdí pravidelně P. Gorazd, O.Carm. (poslední přednášku měl o modlitbě). Navštěvujeme také různá poutní místa. Nejznámější a nejbližší je Lomec, kam jezdíme nejčastěji, a také sv. Anna u Kraselova.

Na svátek Povýšení sv. Kříže se konala společná pouť do Miličína u Tábora; v létě jsme se rozjeli na Moravu do Slavkovic, Brna, na Velehrad; také na Slovensko na Turzovku. Zúčastnili jsme se oslav sv. Anežky v Praze ve svatovítské katedrále.

V našem vikariátě se na nikoho nezapomíná. Každou středu se schází střední generace, každý pátek starší generace.

V Katovicích se konala duchovní obnova pro rodiny a ve Strakonicích duchovní obnova pro celý vikariát.

Doufám, že tato setkání přinesou mnoho užitku pro všechny zúčastněné.

Marie Nehézová, Strakonice

Setkání Katechetické subkomise v Českých Budějovicích

Komise pro katolickou výchovu při České biskupské konferenci (dále jen ČBK) má tři sekce (subkomise): 1. univerzitní a vysokoškolskou, 2. katechetickou a 3. regionální školství. Kromě pravidelných setkání několikrát ročně se setkávají členové jednotlivých komisí dle aktuální potřeby.

Ve dnech 21.-22. 11. 2011 bylo českobudějovické biskupství hostitelem zástupců diecézních katechetických středisek a center – členů Katechetické subkomise. Jednání se dále zúčastnil Th-Lic. Mgr. Mariusz Gerard Kuźniar, Th.D., nový ředitel Národního katechetického střediska. Dále byl jednání přítomen doc. Ludvík Dřímal z CMBF v Olomouci.

Pro katechetickou sekci je jednou z aktuálních a důležitých potřeb tvorba katechetického dokumentu, který by odrážel zásadní změny ve společnosti v průběhu posledních let. „Všeobecné direktorium pro katechezi", jediný závazný dokument, který vydala ČBK v r. 1998, svým obsahem v podstatě kopíruje starší vydání z r. 1971, schválené papežem Pavlem VI. a známé pod názvem „Všeobecné katechetické direktorium". Tvorba katechetického dokumentu je s ohledem na specifiku katechetických potřeb a z nich vyplývajících obsahů i forem katecheze, která se liší nejen v rámci diecézí, ale mnohdy též i v rámci vikariátů-děkanátů (někdy i jednotlivých farností), velmi náročná. Katechetická sekce se jeho tvorbou zabývá od r. 2009. V současné době je ve stadiu zpracování písemného návrhu, který bude předložen Stálé radě ČBK k dalšímu projednání.

AU

Po roce jsme se zase sešli

28. listopadu 2011 jsme se v sále klášterního kostela Obětování Panny Marie opět sešli se zasloužilými katechety a katechetkami.

Na počátku adventu pozvalo Diecézní katechetické středisko všechny, kteří v minulosti vyučovali náboženství. Důvodem bylo, abychom jim poděkovali za jejich práci na poli katecheze, a aby se mohli zase setkat a popovídat si.

Setkání se zúčastnilo na dvacet zasloužilých katechetů a katechetek, kteří si na začátku vyslechli slova diecézního biskupa Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. Ten všechny přítomné povzbudil tím, že nám připomněl „úžas" nad tím, že Bůh sestoupil na zem a vzal na sebe podobu člověka, aby se tak člověku přiblížil. I když dnes nežijeme v jednoduché době, svět se mnohdy zdá relativistický a povrchní a jakoby vytržený z hlubokých křesťanských kořenů, je potřeba, jak nám otec biskup připomenul, stavět na solidních, hlubokých základech. A k tomu nám pomáhá víra.

Po přestávce následovala velmi energická přednáška dr. Rudolfa Svobody, historika z TF JU, který nám přiblížil vznik kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích. Vysvětlil okolnosti, které se týkaly návrhů na vznik nové katedrály na Senovážném nám. v Č. Budějovicích a také, proč nebyla nikdy postavena.

Ještě než jsme společně s generálním vikářem Adolfem Pintířem mohli slavit mši sv., pogratulovali jsme Martině Kučerové (katechetce z Chlumu u Třeboně) k jejímu životnímu jubileu.

Po mši sv. popřál generální vikář A. Pintíř každému osobně krásné prožití adventu i Vánoc a zdůraznil, že se těší se všemi opět za rok na shledanou.

Na závěr jsme společně poobědvali a zbyl ještě prostor na vzájemné sdílení. Těšíme se další setkání. *Martina Fürstová, DKS*

SETKÁNÍ ÚČASTNÍKŮ VÝLETŮ

25. listopadu 2011 se v klokotských Emauzích uskutečnilo setkání účastníků výletů, které již od roku 2007 pořádá Vikariátní katechetické středisko Tábor společně s Kongregací misionářů-oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI).

Sešlo se asi 25 lidí, kteří společně při dobrém jídle a pití zavzpomínali a potěšili se nad fotografiemi z těchto výletů.

Výlety byly od počátku zaměřeny především na mládež. Každého z nich se zúčastnilo okolo 20 lidí a zpočátku byl jako dopravní prostředek využíván zejména vlak. Později se začalo jezdit vícemístnými auty. Výlety byly většinou 3-4 denní a jejich cílem bylo vytvářet společenství a poznávat poutní místa – naše i ta zahraniční. Cílem tak byla Olomouc a Svatý Kopeček, Ústí nad Labem, Praha, Plzeň, Kroměříž, Hostýn s Lešnou, Dvůr Králové, Liberec, Kutná Hora a Stará Boleslav, v Rakousku pak hlavní město Vídeň a maďarská metropole Budapešť. Ve většině těchto míst výletníci navštívili i ZOO a nechyběl ani další společný program jako třeba návštěva kina nebo výstavy.

Výletníci se po příjemně prožitém večeru rozešli s tím, že se již těší na další společné akce v následujícím roce.

Marie Šittová,
Vikariátní katechetické středisko Tábor

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Víkend dívek na Ktiši

O víkendu 25.-27. listopadu se sjelo 15 dívek od jedenácti do patnácti let (z vikariátu Prachatice a Strakonice) a dvě katechetky (Lenka a Jana) do Diecézního centra života mládeže. Setkání zase po roce bylo radostné, i když některé dívky „zestárly", a protože už patří do skupiny nad patnáct let, s námi nepřijely. Nahradily je však další, mladší, které skvěle do skupiny zapadly.

První večer byl nejen seznamovací, ale naplnil ho i pohádkový příběh. A jak už je u pohádek obvyklé, i v této byla moudrost (že nemusíme daleko do světa, abychom nalezli cenný poklad i sami sebe), která oslovila mladší i starší.

Od ranní modlitby v sobotu jsme dál uvažovaly nad letošním tématem víkendu „Já, my, oni." Každá z nás totiž patří do nějakého společenství věřících. A „my" a pouze naše chování a jednání může vést k tomu, aby se i „oni", ti ostatní, začali ptát, co je důvodem toho, že ačkoliv jsme „tak normální", jsme přeci trochu jiné. Potom si děvčata vyrobila nějaké šperky, na které jim přivezla potřebný materiál Míša z Prachatic. Jak ukázala na konci malá výstavka výrobků, děvčata předvedla velikou šikovnost a nápaditost.

Když přijel z Českých Budějovic P. Bohuslav, pokračoval i on v úvahách nad tématem a zdůrazňoval potřebu uchovat si víru. Dívky pak měly příležitost jít ke svátosti smíření.

Odpoledne přijeli manželé Šárka a Slávek, kteří připravili hru, v níž dívky promýšlely, jak řešit různé životní situace. A protože se vyjasnilo, mohla se hra hrát venku, i částečně na sluníčku, což po tolika mlhavých dnech bylo vzácné. Mezitím se uvnitř v DCžM připravovaly chlebíčky na oslavu narozenin těch, kdo je oslaví ve dnech nejbližších, i těch, kteří je oslavili již dříve v uplynulém církevním roce. Prostě všech.

Milou návštěvou byl P. Josef, který byl zpovědníkem při duchovní obnově ve Strakonicích, odkud právě přijel. Do večera také dorazil P. Roman, který přijel ze setkání animátorů, a na Ktiši s námi zůstal. Pokračovali jsme hrou s předváděním nálad a pocitů, ale pouze pomocí grimas, hlasem, pohybem rukou a chůzí. Trochu jsme nacvičili některé tance, ale to už nás svolával zvon k slavnostnímu zahájení adventu se svěcením adventního věnce, který požehnal P. Roman a měl pro nás krátkou promluvu. Naši týmáci se zase „vytáhli", když nám s láskou a pečlivostí připravili „Čajovnu". A vůbec po celý náš pobyt nám Jiří, Terezka a Helenka zajišťovali báječné teplo a chutné jídlo. Díky jim za to! A zase se hrála hra, po které už pak některé zvolily jen povídání a odpočinek na pokojích, ty vytrvalé šly ještě tančit.

Nedělní ráno jsme zahájili zpěvem a modlitbou, tancem „Požehnané ráno", a poděkováním. A pak ještě rychle sbalit a uklidit, a po mši sv., kterou jsme v místním kostele sv. Bartoloměje slavili s P. Romanem i místními farníky, už nastalo loučení a sliby, že „určitě zase za rok!"

-jm-

Podzimní setkání dětí na Klokotech 11.-12. 11. 2011

Klokotské Emauzy hostily pestrou skupinku 17 dětí – od nejmenších předškoláků až po velké „osmáky". V pátek večer byla na programu tajná večerní výprava. Tajná byla i proto, že jejím cílem byla návštěva hvězdárny a po týdnu plném mlh a inverze nebylo vůbec jisté, zda se bude moci uskutečnit. Již odpoledne se ale objevilo sluníčko a večer byl mrazivě jasný, s měsícem téměř v úplňku – a za Měsícem jsme putovali, až jsme doputovali právě do hvězdárny. Pan Vonšovský nám nejprve řekl několik základních informací o hvězdárně a pak jsme již všichni netrpělivě přistupovali k dalekohledu a dívali se s úžasem na Jupiter a na Měsíc. Trochu zmrzlí, ale plni zážitků, jsme se pak vrátili na Klokoty. Byl svátek sv. Martina, tak jsme si ho světelným průvodem a malou večerní pobožností přiblížili.

Sobotu jsme věnovali Panně Marii. Povídali jsme si o tom, jaká Panna Maria byla, jaké asi měla všední „maminkovské" starosti. Děti nakreslily obrázky, jak si Pannu Marii představují. Společně jsme pak slavili mši svatou s otcem Jiřím. Odpoledne jsme zakončili parádní hrou na schovávanou „los pikolos" v nedalekém lesíku. Pak už se jen vyhládlé děti posilnily a začaly se rozjíždět domů.

Tak v lednu na shledanou! *Marie Šittová*

Jak trávíme setkání maminek na Klokotech

Naše společenství maminek s dětmi funguje asi tak 8 let. Scházíme se jednou za čtrnáct dní, a to ve čtvrtek dopoledne.

Naše společenství se neustále mění, jak naše děti odrůstají a zase nové maminky přicházejí. Děti si rády v Emauzích pohrají a maminky si dají čaj nebo kávu a pěkně si popovídají. (Poslední dobou nám usměvavý kuchař Radek rád chystá k čaji výborné občerstvení.) Scházíme se tak v počtu čtyřech maminek a šesti dětí. Když si děti dostatečně pohrají a posilníme se občerstvením, tak zasedne Maruška Sovová k pianu, dětem rozdáme dřívka a začneme zpívat. Děti krásně drží rytmus a jsou schopné chvilku spolupracovat. Na závěr se pouštíme do modlitby, kde nesmí chybět o. Jiří, který nám udělí požehnání.

Zhruba tak jednou za tři měsíce uvítáme možnost slavit mši svatou s otcem Jiřím, kterému nevadí občasný vřískot a pláč našich dětí, když zrovna nemají svůj den. Proto neváhejte a přijďte mezi nás si vyměnit zkušenosti, přispět radou. Nebo se obohatit modlitbou.

Jar. Růžičková

Charita Česká republika

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Charita oslavila 20. výročí svého založení

Ve čtvrtek 24. listopadu 2011 oslavila Diecézní a Městská charita 20. výročí svého založení. Celá akce proběhla pod záštitou primátora města České Budějovice Mgr. Juraje Thomy. Při této příležitosti se v koncertní síni Otakara Jeremiáše konal koncert a výstava o humanitární pomoci v Kongu.

Mezi hosty - kromě široké veřejnosti - zasedli představitelé církví, charity, Jihočeského kraje a magistrátu města Č. Budějovice. Oslav se zúčastnili prezident Charity ČR biskup Pavel Posád, prezident DCH P. Hugo Josef Pitel, O.Praem, ředitelka Diecézní charity Mgr. Michaela Čermáková, ředitel Mětské charity Č. Budějovice Mgr. Josef Hes, primátor města České Budějovice Mgr. Juraj Thoma, náměstek primátora Mgr. Petr Podhola, vedoucí odboru sociálních věcí a zdravotnictví krajského úřadu Mgr. Petr Studenovský, děkan Teologické fakulty JU doc. Tomáš Machula a zahraniční hosté z Diecézní charity Linec (Rakousko) a Diecézní charity Gomel (Bělorusko). Všichni přítomní hodnotili práci charity jako vysoce profesionální, s širokou působností v celém kraji.

Prezident Diecézní charity Č. Budějovice P. Hugo Pitel a prezident Charity ČR mons. Pavel Posád

Primátor Č. Budějovic J. Thoma a ředitelka DCH Č. Budějovice M. Čermáková

Roman Tlapák,
Diecézní charita České Budějovice

I zvonečky symbolizují radostnou zvěst

Farní charita Milevsko uspořádala pro veřejnost adventní dílnu, kterou vedla Veronika Paluková. Sešlo se několik žen, které si osvojovaly pletení z přírodního materiálu, z pedigu. Každý začátek je těžký, ale nakonec se pod trpělivýma rukama objevily zvonečky i andílci. Záleželo na tom, co se komu líbilo a koho chtěl svým výrobkem potěšit. Když někdo potřeboval namalovat andílkovi očička nebo přilepit vlásky, pomohl Veroničin starší syn Vojtíšek. Mladší Jakoubek raději poslouchal pohádky, které mu četl táta. V přátelské rodinné atmosféře uplynul podvečer, který zpříjemnil svojí návštěvou i děkan Jakub Berka. Je tady advent, chvíle ztišení a rozjímání. Jak jej prožijeme, je na každém z nás... *(arů)*

Pouť k sv. Anežce

V sobotu 12. 11. 2011 se uskutečnila pouť k oslavě 800. výročí narození a 22. výročí svatořečení sv. Anežky České, na kterou nás poutníky pozvali farníci a vlastenci do Českých Velenic. Byla sloužena mše svatá, kterou celebroval českobudějovický generální vikář P. Adolf Pintíř. Celou krásnou mši doprovázel svými zpěvy chrámový sbor z Tábora. Hojnou účastí i poutníků z Třeboně jsme důstojně oslavili tuto jedinečnou českou světici.

Kostel v Českých Velenicích je jedním z mála v Čechách, který je zasvěcený Anežce České. Obětaví farníci jsou na svoji patronku patřičně hrdí a přichystali poutníkům bohaté občerstvení. Z krásného společenství mám nevšední zážitek.

Květa Lišková

V pátek **16. 12. 2011 v 15 hod.**
se koná v Klokotech (Emauzy)

kající bohoslužba pro děti

Po skončení následuje
setkání u malého občerstvení.

Srdečně zvou katechetky
a P. Jiří Můčka, OMI

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Malé nahlédnutí do toho, jak to chodí „Mezi námi děvčaty“

Dostali jsme do DCR dva naprosto odlišné ohlasy ze setkání žen „Mezi námi děvčaty“ s PhDr. Jiřinou Prekopovou, které se konalo v nedělním odpoledni 13. 11. v MŠ Na Sadech v Českých Budějovicích. A protože bylo první z cyklu „Zadáno pro ženskou duši“, určitě se vyplatí zjistit, co takové setkání s jednou ženskou, často tajemnou duší udělá... zde se dvěma :-).

Když jsme v neděli večer uložili naše dva chlapečky a já si sedla k svému muži, začala ho hladit po tváři a navrhla mu, že mu umyji vlasy šamponem s éterickým olejem, musel se i on pochvalně vyjádřit k setkání „Mezi námi děvčaty“ s Jiřinou Prekopovou. Koneckonců přinesla jsem domů dva vzkazy: Nejdříve mému manželovi - že on je a vždy by měl být na prvním místě, a pak našemu staršímu synovi – že on je a vždy bude první v řadě sourozenců. Oba, manžel trochu skrytě a syn naprosto viditelně, se usmáli a radostí si poskočili.

Setkání s paní Jiřinou Prekopovou v poměrně úzkém kolektivu na půdě Církevní mateřské školky u sv. Josefa bylo pro mne prvním osobním setkáním s touto známou psycholožkou. Její teorii jsem znala, ale vidět ji jak se tak říká „na živo“ byl opravdu zážitek. Pro mne ještě umocněný tím, že neměla zábrany mluvit o Bohu a Duchu sv. V mých očích se tím odlišila od ryze vědeckého světa a její učení nabylo skutečnou moudrost „velké“ matky. A to vše stále ve vší skromnosti a osobním přístupu, s vtipem a elegancí jí vlastní. Na programu bylo povídání o naší zvířecí a lidské podstatě, o Adamovi a Evě a prvotním hříchu, o ženské dovednosti přizpůsobit se novým situacím a síle ladně řídit domácnost. A muže. Navíc na našich ženských bedrech nyní prý leží úkol vymanit přetechnizovanou dobu z krize a nastolit zas řád lásky, silných a trvalých vztahů. O něco živelněji pak na mne paní Jiřina Prekopová působila v otevřené diskusi, kdy například pomocí minipsychodramatu sestavovala systém rodiny dle konkrétního dotazu, avšak s obecně platnými principy.

Věřím a CHCI věřit, že toto setkání vneslo a ještě vnese lásku do naší domácnosti. Děkuji za to paní Jiřině Prekopové samotné a organizátorům S. Vlastě Čaplové a Alence a Pavlovi Poláčkovým. Nakonec pak Bohu, že vedl mé kroky a mohla jsem ochutnat „Školu lásky v rodině“ (http://www.prekopova-nadacnifond.cz/dokumenty/skola-lasky-v-rodine-skripta.pdf).

Pro DCR sepsala Alena Pikhartová

Dr. Prekopová podepisuje své knihy.

Dne 13. 11. proběhlo setkání s PhDr. Jiřinou Prekopovou, které tak odstartovalo plánovaný cyklus přednášek s názvem *Mezi námi děvčaty*, organizovaný Diecézním centrem pro rodinu. Přednáška se konala v celkem úzkém kruhu posluchačů a v milém prostředí Církevní mateřské školy u sv. Josefa.

Paní doktorka Prekopová hovořila v úvodu o tom, proč považuje dnešní společnost za „autistickou“. Stejně jako lidé postižení autismem nejsou schopni sociální interakce, tak i nám, moderním lidem, se komunikační dovednosti vytrácejí tím, že trávíme čím dál více času s technikou. Každý člen rodiny zahleděný ve svém pokoji do své televize, počítače nebo mobilního telefonu. Chybí nám rozhovor z očí do očí, tělesný kontakt. Paní doktorka zastává názor, že příčinou vzniku autismu je deficit kontaktu s matkou v novorozeneckém a kojeneckém věku. Také na autistické jedince uplatňuje svoji terapii pevným objetím. A v pevném objetí se taktéž skrývá lék pro běžné problémy nás, „zdravých“ lidí. Takto se můžeme smířit s těmi, kdo ublížili nám, nebo my jim.

Velká část přednášky byla věnována rolím v rodině. Na prvním místě v rodině by vždy měli stát manželé, muž a žena. Teprve pak děti, jež by neměly vytlačit jednoho z partnerů z jeho místa. Zkrátka každému má být podrženo jeho místo v rodině. Prvorozenému, zemřelému dítěti nebo i tomu, kdo si sám sáhl na život. Neměli bychom předstírat, že strýček, který se upil k smrti, nikdy neexistoval. Ježíš přece také ztracenou ovci nezatratí, ale hledá ji.

Jestliže na začátku přednášky na výzvu klást otázky zúčastnění reagovali jen váhavě, v momentu, kdy byla jedna autorka dotazu paní doktorkou vyzvána, aby konstelaci rolí ve své rodině názorně předvedla pomocí „figurantů“, bylo už jasné, že všechny dotazy nebude možné do konce přednášky zodpovědět. Týkaly se např. rivality mezi sourozenci, specifik prvorozených dětí, preference jednoho z dětí rodičem...

V závěru přednášky paní doktorka Prekopová vyslovila názor, nad kterým by se snad měli zamyslet všichni kněží připravující snoubence na přijetí svátosti manželství, a to ten, že ke smíření s rodiči by mělo u každého dojít ještě před svatbou, aby do nového vztahu a do vznikající nové rodiny nezatahoval staré problémy a nevyléčená zranění. „Být dospělým“ je totiž nesmírně důležité. Svatý Pavel v 1. listu Korintským říká: *„Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.“* Není náhodou, že tato myšlenka zaznívá ve 13. kapitole, v těsné blízkosti známých Pavlových slov o lásce. Jen skutečně dospělý člověk totiž dokáže bezpodmínečně milovat.

Slovy Bůh je láska paní doktorka přednášku zahájila a lásky se také týkala její myšlenka, která se mi asi z celé přednášky líbila nejvíc: Bůh stvořil člověka k obrazu svému. Bohu se nemůžeme podobat ve vševědoucnosti, dokonalosti... Ale láska je to, v čem se mu podobat dokážeme...

Kateřina Mezerová

Radostné Vánoce, pokoj, vše dobré a hodně sil do roku 2012 přejí

za Diecézní centrum pro rodinu

Alena a Pavel Poláčkovi

Láska se může prosadit

V listopadu poctila jihočeskou metropoli svou několikadenní návštěvou uznávaná českoněmecká psycholožka paní doktorka Jiřina Prekopová. Širší veřejnost se s ní mohla setkat 14. listopadu 2011 v sále Malé scény Metropolu, kde paní Prekopová měla svou přednášku s názvem ***„Mám tě přesto rád/ráda“***. Měl jsem to štěstí, že jsem patřil k těm, na které se dostal lístek, neboť zájemců bylo nespočet. Dr. Prekopovou jsem znal z jejích knih, které s oblibou využívám i při své pedagogické práci. Proto jsem byl velice vděčný, že jsem ženu, jejíž publikace jsou překládány do pětadvaceti jazyků a která přednáší a vede kurzy po celém světě, mohl poznat osobně.

První, co na mě silně zapůsobilo, bylo to, že tato dáma před zahájením stála ve dveřích sálu, aby každého účastníka mohla osobně přivítat stisknutím ruky a představit se mu slovy: „Dobry den, ja sem Prekopova.“ Člověk mohl již při tomto prvním setkání pocítit, že se jedná o mimořádnou a charismatickou osobnost, z které vyzařuje ryzí charakter a empatie. Pokud ji jedinec pozoruje déle, nemůže přehlédnout, že je ženou hluboké životní moudrosti, vzdělanosti, nesmírné pracovitosti, citu, pokory a silné víry. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že ona je rozvodněnou řekou lidskosti. Snad i léta těžkého pronásledování ji a zejména jejího patnáct let v komunistických lágrech vězněného manžela zocelily na celý zbytek života. Ona má něco, co se za léta devastace ducha

Pokračování na 13. straně.

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Pokračování z 12. strany.

a morálky v naší zemi vytratilo, a po čem zároveň většina z nás v nitru duše touží. Tím mám na mysli řád, pravdivost, opravdovost a přímost. Kromě všeho výše zmíněného je dámou sršící inteligentním a milým humorem. Ve svých dvaaosmdesáti letech má neutuchající šarm a noblesu. Proto si nemohu vzpomenout, kdy jsem se naposled setkal s osobností, která by mne tak výrazně zaujala a vryla se mi tak hluboce do paměti jako ona.

Návštěvníci přednášky si mohli také pochvalovat její srozumitelný jazyk, jenž kypěl krásnými slovy, milými archaismy a formulacemi, které svou originalitou nejednou pobavily celé publikum. Jeden z výrazů jistě stojí za připomenutí. Paní doktorka vysvětlovala, jak je důležité dítě položit do „hnízdečka" (místo, kde pociťuje klid a bezpečí rodinného prostředí), ovšem to už je formulace, kdy se opravila. První verze zněla, že je dobré dítě položit do „hrobečku". Tímto „jazykovým přesmykem" vyvolala takové salvy smíchu, kterými nám prodloužila život možná „o několik let". Všichni bezpochyby pochopili, že se nejedná o nebezpečnou sadistku, která by si libovala v likvidaci malých dětí v době tak nízké porodnosti, s kterou se potýká v podstatě celá Evropa.

Její přednáška trvala přes dvě hodiny, ale nikdo se rozhodně nenudil, neboť byla zaměřena na významná vývojová stadia našeho života, do kterých se promítají i krizové okamžiky. Dotkla se způsobů výchovy rodičů, vztahů samotných rodičů a jejich dětí - tzv. rodinných konstelací. Zamýšlela se též nad partnerskými vztahy, které je nutné stavět nejen na psychické, citové, ale i etické bázi, čili dát prostor dnes tolik opomíjenému svědomí, např. při rozhodování partnera, který se nově zamiloval, zda opustit či neopustit svou původní rodinu a zapříčinit nebo nezapříčinit její rozpad. Dále se zaměřila na námi prožívanou nesvobodu, která vychází z různých závislostí, jež si opakovaně pěstujeme. Také zmínila důležitost témat, z nichž jmenujme: přijetí sám sebe i se svými negativy nebo jak vyjadřovat své emoce a zejména, jak je potřebné, aby děti viděly, že se jejich rodiče udobřují, poněvadž jim většinou zůstává v mysli obraz konfliktu, hádky a urážení se navzájem. Mimo to nás uvedla do tajů, jak působí a pomáhá člověku obětí aj. Během své přednášky pracovala na jevišti pro lepší názornost i s živými modely, které si půjčila z řad diváků. Po jejím skončení byl prostor pro dotazy publika.

Přednáška doktorky Prekopové byla zakončena bouřlivým potleskem a někteří se neostýchali tleskat i ve stoje. Vypadalo to jak při vystoupení nějakého pěveckého mistra či národního umělce v Lucerně. Proto je potěšující, když se této vzácné ženě dostává uznání také v její rodné zemi, kde zažila zároveň tolik pronásledování, bezpráví a ústrků. Na samém konci si celý sál pod jejím vedením zazpíval kánon s mírně přepracovaným textem v „prekopovskooptimistickém duchu" působícím i psychoterapeuticky: „Bude zase, bude zase, bude zase dobře".

Když jsem pozoroval tváře diváků, tak jsem si začal uvědomovat, jak málo stačí ke změně naladění člověka, a potažmo i jeho smýšlení. Proto nesmíme opomenout vyjádřit svůj dík také organizátorům celé akce, především manželům Poláčkovým z Diecézního centra pro rodinu a jejich spolupracovníkům, za přípravu a realizaci této přednášky.

Na závěr našeho vzpomínání nezbývá nic jiného než naší drahé a vzácné krajance popřát pevné zdraví a mnoho sil, aby mohla své poznatky a cenné zkušenosti nadále zúročovat ve svých poutavých knihách a přednáškách, ve kterých neustále rozdává radost, lásku a především naději, že lidskost a odpuštění mohou povstat z popela zloby, nenávisti a sobectví.

Vlastimil Sekyrka (pedagog České Budějovice)

Nebojte se...

Setkání rodin v Klášteře Božího milosrdenství v Nových Hradech 25.-27. 11. 2011

Nebojte se rozhodně přihlásit na některou akci s Poláčkovými a Diecézním centrem pro rodinu. Jedná se o akce jak podnětné po duchovní stránce, tak i zábavné a rodinu výrazně stmelující. My jsme se rozhodně přihlásit nebáli (také proto, že se jednalo už o náš 6. víkend pro rodiny) a jako tradičně jsme byli všichni velmi spokojení.

Hostem a přednášejícím letošního adventního pobytu byl David Novák, evangelický farář a autor knihy „Víra ve vírech strachu".

V první části své mimořádně podnětné přednášky se zabýval tématem strachu vyvolaného ohrožením samotných kořenů identity člověka. Druhá část byla věnována nesnázím a bariérám, se kterými se v manželství utkávají zvlášť muži a ženy. V jeho přesně vymezených charakteristikách se každý z nás svým individuálním způsobem „našel", což vyvolalo úsměvy, ale také především upřímné zamyšlení a nezvykle otevřené rozhovory v manželských dvojicích.

Odpoledne bylo věnováno „Stezce odvahy" pro celou rodinu. V krásném slunečném počasí jsme se učili spoléhat jeden na druhého, zahnat spolehlivě tmu a dokonce vyrobili vlastní erb.

Podvečer už se nesl v duchu tvůrčího úsilí a domů jsme si proto mohli odvézt i velmi nápadité adventní věnce zdobené motivy z včelího vosku.

Večer jsme se my dospělí věnovali výměně zkušeností a postřehů při sdílení ve skupinkách, na které navazovalo již tradiční „agapé" (přátelské posezení při vínu). Děti všech věkových kategorií se pobavily u nestárnoucích Šmoulů. Novinkou tentokrát byl také speciální program 10+. Starší děti si v pátek večer a na sobotní dopoledne vzali na starosti animátoři Mirka a Tonda a společně se výborně bavili - oba animátoři zaslouží velkou pochvalu. Malé děti během duchovního programu jako obvykle hlídali trpělivé sestřičky.

V neděli bylo třešničkou na dortu strhující kázání Pavla Poláčka při mši svaté. Potom už nám zbývalo jen zhodnotit celý víkend, předvést náš „pokřik proti strachu" a sehnat všechny do kupy na závěrečné foto.

Troufám si napsat, že u devíti zúčastněných rodin bude díky tomuto setkání letošní advent požehnaný a plný milostí.

Na závěr je třeba poděkovat neúnavným organizátorům z Diecézního centra pro rodinu – manželům Aleně a Pavlu Poláčkovým. Není snadné udělat program duchovní obnovy pro rodiny s velkým množstvím dětí ve věku od několika měsíců do 16 let tak, aby všichni odjížděli spokojení a o něco bohatší.

Rosenkrancovi

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Druhý animátorský kurz

Náš druhý animátorský kurz začal jako obvykle v pátek společnou večeří. Další částí programu byla Romanova přednáška o Starém zákoně. Díky ní jsme si mohli uvědomit, jak dlouho (několik tisíc let) museli Izraelité čekat na Mesiáše - jak je dobře, že my už čekat nemusíme. Také jsme hráli Sněmovnu lordů a ještě jednu hru, při které jsme si pěkně zopakovali dějiny izraelského národa.

V sobotu nám přednášel Honza Hamberger na téma křtu a biřmování. Pak následovaly skupinky, ve kterých jsme si četli úryvky z Bible se zmínkami právě o křtu nebo biřmování. Potom jsme se dost nasmáli u společné hry na hady. Rozdělili jsme se na dvě skupiny a vytvořili dva hady. Pointa hry spočívala v chycení konce prvního hada hlavou hada druhého.

Po obědě a polední pauze jsme se rozdělili na šest skupinek (6 flotil), které mezi sebou soupeřily v rybaření - sbírání papírků se jmény ryb, poházených po zahradě (moři). Ryby během hry každá skupinka prodávala a získávala peníze. Vítězem se stala nejbohatší flotila.

Dál následovalo čtení dotazů. Během dne jsme mohli psát na papírek otázku a anonymně ji vhodit do speciální krabičky. Na dotazy moc zajímavě odpovídal Roman. Pokračovali jsme mší svatou s obnovením křestního slibu.

Po mši jsme se navečeřeli a pak jsme probírali některé části z knih čtyř největších proroků (z Jeremiáše, Izaiáše, Ezechiela a Daniela). Další program byl dobrovolný, mohli jsme se dívat na film, hrát stolní hry, nebo si jen tak povídat... V neděli po mši svaté jsme se ještě společně pomodlili a celý krásný víkend tím uzavřeli. Pak už se každý rozjel domů.

Moc děkujeme Romanovi Dvořákovi i jeho pomocníkům.

Dominika Medová

POMADRIDSKÉ SETKÁNÍ
aneb Pár se nás sešlo

Pomadridské setkání z naší diecéze bylo trošičku specifické tím, že nás bylo pouze pět. Ale nebojte, ještě s námi byli i někteří, kteří do Madridu neputovali. Oficiálně setkání začínalo v pátek večer, ale souběžně na Ktiši probíhal program podzimních prázdnin.

Tak tedy k programu - v pátek večer se promítaly fotky z cesty do Madridu. Shlédli jsme dokonce film o SDM od našich kamarádů z Plzně. Poté jsme se rozdělili do dvou skupinek podle toho, jestli jsme byli na setkání nebo ne. Ve skupinkách jsme popřemýšleli, jaký pro nás měla cesta přínos, co nás oslovilo a naopak co pro nás bylo obtížné. Druhá skupinka měla za úkol promyslet, co by ji asi na té cestě zaujalo. Povídali si o tom, proč do Madridu necestovali a zda by se dalšího setkání třeba za dva roky v Riu rádi účastnili. Své myšlenky jsme zapisovali do korunek - znaku SDM, jak asi víte.

V sobotu dopoledne jsme luštili tajenky. Všichni jsme je úspěšně vyluštili. Poté jsme prezentovali svou večerní práci druhé skupince. Před obědem sloužil otec Roman Dvořák děkovnou mši za to, že jsme se mohli účastnit takového nezapomenutelného setkání, že jsme mohli poznávat novou kulturu, lidi a vidět spoustu krásných věcí. Ale hlavně za to, že jsme mohli zakusit živého Boha. Že jsme mohli cítit jeho přítomnost a setkávat se s ním v lidech z celého světa.

Během setkání jsme hráli různé hry a byli na výletě v přírodě. Moc děkuji za krásné dny, které jsem s vámi mohla strávit. *Tým z Ktiše*

SAM a Fórum mládeže

O víkendu 25.–27.11.2011 proběhlo na Hosíně u Českých Budějovic Setkání animátorů mládeže, při kterém se v sobotu uskutečnilo Fórum mládeže.

Program začal už v pátek po šesté hodině večeří. Pojedli jsme chléb s rybí pomazánkou a shlédli jsme zajímavý film Ostrov. Film pojednával o životní cestě sovětského válečného zajatce, který se ocitl v ostrovním klášteře mnichů a později se stal jedním z nich.

Poté následovala modlitba Taizé se zpěvy v místním kostele. Na zimu jsme vyzráli přítulnými dekami z místní fary. Večer se nás sešlo méně, vše se pořádně rozjelo až druhý den. Ráno jsme společně strávili v kostele modlitbou nad žalmem. Každý si vzal jeden až čtyři lístečky, na kterých byl nejprve verš, který měl přečíst nahlas, a poté text, který následoval a četl ho někdo jiný. Smyslem bylo v tichosti najít člověka, který četl přede mnou.

Jelikož nás bylo na ranní modlitbu menší než předpokládané množství, četli jsme nakonec všichni všechno. V závěru to ničemu nevadilo a vznikla z toho milá rytmická modlitba. To už se začali sjíždět zástupci mladých z ostatních vikariátů na Fórum mládeže, které začalo v devět hodin.

O fóru a proč jsme se vůbec sešli na začátek pohovořil P. Roman Dvořák z Diecézního centra mládeže. Rozebírali jsme zejména témata biřmování a předávání evangelia. *„Biřmování znamená, že Bůh dovršuje všechno to, co jsme přijali ve křtu. Křest nese dary Ducha, ale biřmování je zvláštním momentem, kdy jsme obdarováni. Křest má veliký význam pro mou osobní spásu,“* zdůraznil Roman.

Poté následovaly skupinky, ve kterých jsme dále prohlubovali a sdíleli téma, osobní zkušenosti a vyvozovali závěry pro společnou prezentaci. Po malé pauze jsme se znovu sešli a diskutovali nad závěry pohromadě. Došli jsme například k tomu, že u mladých lidí hodně záleží na tom, jestli rozhodnutí nechat se biřmovat vyšlo z nich, nebo jim to nařídili rodiče. Dále také, kdo je připravuje a jaké mají společenství. Možnosti zapojení po biřmování, atd.

Rozvíjeli jsme také myšlenky evangelizace, její formy a celkového zapojení mladých a osobní svědectví. Následoval guláš s knedlíkem, který probral nejednoho ospalce.

Po obědě jsme sdíleli, jak to chodí u nás ve vikariátě, popřípadě farnosti a mohli se tak navzájem inspirovat. Následovala mše, kterou se završilo celé sobotní odpoledne.

Většina z osmnácti účastníku odjela již sobotní odpoledne domů. Večerní program byl proto volnější, završili jsme ho procházkou a modlitbou růžence.

Druhý den ráno následovala mše a odjezd do svých domovů. Byl to příjemně strávený víkend. Další Setkání animátorů mládeže a Fórum mládeže se uskuteční znovu na Hosíně, a to 9.-11. 3. 2012.

Vendula Krůlová

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Večer mladých v Třeboni

Před několika týdny se (v Třeboni poprvé v historii) uskutečnil tzv. „Večer mladých", který probíhal v režii třeboňského společenství. Nevím, s jakým očekáváním kdo přišel, nezbyl čas se ptát. Já jsem chtěla vidět staré známé, poznat těch pár, které ještě neznám, a hlavně - prožít večer s Bohem. Takové večery totiž bývají fajn. I tento byl.

Bylo přibližně deset minut před čtvrtou, neděle 20. listopadu, když se v jedné z mála vyhřátých místností třeboňské fary usadilo kolem patnácti mladých lidí (nepočítaje dva „starce"). Přestože jsme se většinou mezi sebou znali, po krátkém představení jsme si zahráli „poznávací" hru: Je kruh lidí na židlích a jeden člověk uprostřed. Ten řekne jednu věc o sobě a ti, pro které platí taky, se musí zvednout a hledat si nové místo. Cílem hry je samozřejmě nezůstat uprostřed, cílem je trochu poznat. Vypovídá i o reakční době jedince, což se mně vůbec nelíbilo.

Pak se hrálo a zpívalo, konkrétně písnička „One of Us". Vy, kteří znáte její text, si možná vybavíte základní otázky této písně. Z nich totiž vyplynulo krátké sdílení. *Pokud by Bůh měl jméno, jaké by to bylo? Na co by ses ho zeptal, mít jedinou otázku? Kdyby Bůh měl tvář, jak by asi vypadala?* Co vy? Kým je pro vás Bůh?

Od pěti byla večerní mše, kterou sloužil jeden ze „starců" – Roman Dvořák. Třeboňským kostelem se rozezněla kytara a hlas nás mladých. Stěží to šlo nazvat sborem, ale přesto věc pro náš kostel celkem vzácná. Po mši jsme si pustili film ze Světových dní mládeže z Madridu. Pro některé vzpomínka, pro mě, která jsem tam nakonec nejela, skvělý vhled do jejich průběhu. Kdo jste ještě neviděli, vřele doporučuji.

A času pomalu ubývalo. Naše setkání ukončila modlitba, kdy jsme Bohu odevzdali to, co nám dělalo starosti, a poděkovali za vše, co bylo dobré.

A když jsem u toho děkování, děkuji moc Hance Kalné, která setkání zorganizovala a pak nemohla přijet, Romanovi Dvořákovi s Honzou Liškou za podporu a za film a všem ostatním za to, že přijeli. Byl to krásný večer. A příště bude zas!

Terka Tichá

PŘIPRAVOVANÉ AKCE:

16.-18. 12. 2011 - Adventní duchovní obnova na Ktiši.
Hlásit se můžete na dczm@bcb.cz nebo telefonicky 731 402 807.

29. 12. 2011-2. 1. 2012 - Silvestr na Diecézním centru života mládeže ve Ktiši.
Těšit se můžete na bohatý program, modlitbu, živé společenství a spoustu zábavy.
Hlásit se můžete na dczm@bcb.cz nebo telefonicky na 731 402 807.

S novým rokem bychom rádi rozběhli další kurzy **Christ-Life** a **Večerů mladých** zejména na Prachaticku, Strakonicku, Písecku a Jindřichohradecku.
V případě zájmu se nás nebojte kontaktovat na dcm@bcb.cz, nebo telefonicky na 731 402 807.
Více informací o kurzu a večerech na stránkách www.dcm.bcb.cz

Vyšlo již třetí číslo nového bulletinu DCM s mladistvým názvem **Budiczech**.
Chcete-li být informováni o akcích, které pořádáme, a přečíst si i něco navíc, nebojte se nám napsat na dcm@bcb.cz, rádi vám budeme bulletin elektronicky zasílat.

Naši „Pražáci"

Kolem nás žije a žila spousta lidí, kteří toho v životě mnoho udělali pro druhé, pomáhali, kde se dalo, byli perzekuováni v době totality... Přesto se o nich veřejně téměř nemluvilo a nemluví. O dobrých lidech by se mělo vědět! Chci se s vámi podělit o radost ze společných setkání s jedním takovým člověkem, který se po roce 1983 začal občas objevovat na naší dražické faře. Ale to musím začít od začátku.

V roce 1983 byla „naše" fara pronajata rodině Hoškových. Byla to mladá rodina z Prahy se čtyřmi dětmi (postupně se jim narodily ještě další 3 děti).

Chvíli trvalo, než jsme se sblížili, myslím naše farnost s touto rodinou. Noví „nájemníci" se hned ze začátku zapojili do chodu naší farnosti - do našeho společenství, které se po příchodu nového pana faráře (roku 1982) začalo jako společenství farníků více projevovat. Postupně nás začaly spojovat společné výlety, táboráky, setkání v kostele i mimo mši svatou atd. Tyto aktivity se uskutečňovaly z iniciativy kněze a on sám se jich účastnil. Až teprve později mě napadlo, jak a co vše tím riskoval. V té době jsme žili v hluboké totalitě a ještě k tomu na vesnici, kde do kostela přišel někdo z místních jen minimálně, z obavy, že ho někdo udá. Navíc je náš kostel blízko školy a paní ředitelka, která se až do dnešní doby ke svým komunistickým ideálům veřejně hlásí, si všechno „pohlídala", včetně pohybu na faře, který zahrnoval i návštěvy ze zahraničí.

Vztahy mezi mojí rodinou a rodinou Hoškových se prohlubovaly. Možná také proto, že naše děti a starší děti Hoškovy měly k sobě věkově blízko. Prožili jsme toho za těch skoro třicet let společně opravdu hodně. Myslím nejen naše rodina a Hoškovi, ale také celá farnost, pro kterou se stali „Pražáci" součástí jejího života a která je dodnes opravdovým společenstvím.

Dnes už jezdí na faru občas i dospělé děti Hoškových se svými rodinami. Paní Hošková se stále stará o faru (tedy o tu se staráme společně) a především o velký sad. Naše farnost na to nemá kapacitu. Chci dodat, že díky velké vstřícnosti nájemníků fary můžeme sad i faru bez omezení využívat i my farníci (různá setkání během roku, bohoslužby v zimě atd.). Faru využívají občas i skupinky dětí k různým prázdninovým pobytům nejen z Táborska. Dalo by se toho napsat ještě mnoho o naší faře, našich aktivitách, o společenství do kterého Hoškovi určitě stále patří.

A stejně tak patřili a patří k dražické farnosti a dražické faře rodiče paní Hoškové – Kaplanovi. Tatínka, pana Kaplana, jsme potkávali při různých aktivitách ve farnosti, vídali jsme ho při práci v sadě nebo na zahradě. Sedával se svojí ženou na zahradě, společně s vnoučaty. Byl velmi vlídný, nenápadný.

O tom, jak pomáhá pan Kaplan se svojí ženou církvi a lidem (kromě jiného překládal samizdatovou literaturu a vybudoval organizační a informační síť), že byl také sledován i pronásledován v době totality, jsme se dozvídali až mnohem později, a to ještě jen z různých útržků hovorů, jen tak mimochodem. Dodnes ani všichni farníci nevědí, že to byl tak „veliký" člověk.

Pokračování na 16. straně.

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Jerzy Zieliński - 365 dní s mystiky Karmelu

Vybrané citáty různých karmelských svatých, doplněné o meditace autora nad texty. Převažují sv. Terezie z Ávily, Jan od Kříže a Terezie z Lisieux, ale snaha byla uplatnit všechny světce, kteří něco písemně zanechali.

Váz., 395 str., 329 Kč

Benedikt XVI. - Přednáška v Řezně a další projevy

Knížka zahrnuje: Přednášku na Univerzitě v Řeznu; přednášku v pařížské College des Bernardines; projev ve Vladislavském sále na Pražském hradě; projevy před poslanci britského a německého parlamentu, promluvy v jeruzalémském památníku Jad Vašem a na newyorském Ground Zero, odpověď na novinářskou otázku cestou do Portugalska.

Brož., 88 str., 109 Kč

Moučníky sestry Anastázie

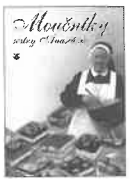

Recepty na luxusní dorty i jednoduché levné moučníky.S. Anastázie Pustelnik z Kongregace dcer Boží lásky je dlouholetá kuchařka a hospodyně v různých řeholních domech.

Váz., 272 str., 299 Kč

Jerzy Zieliński - Duchovní boj

Kniha líčí způsob a ráz satanova postupování. Dotýká se také tématu zápasu s ním o věrnost evangelijním postojům v klíčových zkušenostech duchovního růstu.

Brož., 95 str., 99 Kč

Eduard Martin - Ježíšek pro mě

Hlavním úmyslem knihy je spustit vánoční paprsky na uspěchaný moderní život a na drobných příbězích ukázat, že i zdánlivě obyčejné chvíle mají hloubku a důležitost…

Brož., 135 str., 129 Kč

Godfried Danneels - Přijď království tvé

Modlitba Otčenáš není jen prostým vyjmenováním našich potřeb. Je to modlitba naděje a důvěry, jíž se člověk obrací ke svému Otci.

Brož., 118 str., 139 Kč

Slovo mají děti

Knížka vznikla díky katechetům, kněžím a učitelům náboženství, kteří již od roku 1990 zasílali Katechetickému centru při Biskupství brněnském autentické výroky dětí z hodin náboženství nebo rodinných rozhovorů o víře.

Brož., 70 str., 79 Kč

www.kna.cz

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Manželé Kaplanovi (foto archiv rodiny)

Pokračování z 15. strany.

Poslední dobou jsme na faře manžele Kaplanovy moc často nevídali. Připisovala jsem to jejich vysokému věku a možným zdravotním problémům, které jim bránily v cestování.

Letos o prázdninách se na faře objevili společně se svou dcerou Martinou Hoškovou, která o ně zde pečovala (ostatně i v Praze bydlí společně). Pro mě to bylo velmi příjemné setkání. Připomnělo mi to doby, kdy jsme spolu sedávali u kávy na faře a povídali si o všem možném. Připomnělo mi to také naše společná setkání v Praze. Na jedno si zvlášť vzpomínám, byla to modlitba v jejich domě v duchu Taizé. K Taizé měl pan Kaplan i celá jeho rodina velmi blízko.

Při našem setkání vypadali manželé Kaplanovi i přes svůj vysoký věk velmi pěkně, elegantně. Dojímalo mě, jak se k sobě krásně chovali. Vedli se za ruce, když kráčeli lipovou alejí od kostela. V neděli jsme se s nimi všichni potkali na mši sv. Pár dní na to jsem se dověděla, že pan Kaplan je v nemocnici, že měl úraz. A potom přišla zpráva: pan Kaplan zemřel. Dalo by se říct, že se přijel do Dražic na faru rozloučit. Děkuji Bohu za to, že mi dal možnost, se s Jiřím (tak jsem ho mohla oslovovat) ještě před jeho odchodem k Němu potkat.

M. Samcová

P. S. „Boží scénář"

V neděli 23. října přijel sloužit mši svatou k nám do Dražic o. Martin Sedloň, který zde před nějakým rokem působil jako duchovní správce. Ještě před odchodem ze sakristie k oltáři se kostelnice zmínila o. Martinovi o smrti pana Kaplana a dala mu přečíst parte. V úvodu mše svaté mluvil kněz o misiích (byla misijní neděle), zmínil se přitom také o panu Kaplanovi a vyzval nás, abychom na něj při mši svaté mysleli, protože Kaplanovi byli takovými misionáři na našem území. V kázání pak mj. hovořil o setkání v duchu Taizé, kterého se ještě jako laik zúčastnil v Praze, v domě Kaplanových. Potkal tam kněze, jezuitu, který potom odešel na misie do Iráku, kde také později zemřel. O. Martin mluvil o tom, jak ho toto setkání oslovilo (tehdy byl spíš blíže církvi husitské). V tom, že lidé z naší katolické církve odchází na misie, cítil takový ten „přesah" za hranice. Toto setkání pak také přispělo k jeho rozhodnutí stát se knězem katolické církve. Prosbu za zemřelého pana Kaplana připojil o. Martin rovněž v přímluvách.

A tak díky „Božímu scénáři" byla v Dražicích za „našeho farníka" Jiřího sloužena mše sv. již druhý den poté, kdy se s ním rozloučila jeho rodina, přátelé a známí při zádušní mši sv., která se konala 22. 10. v Praze v kostele Matky Boží před Týnem.

Modlitba uzdravuje i v Sušici

Místní pobočka České křesťanské akademie v Sušici uspořádala přednášku na téma ***„Uzdravení modlitbou"***. Tématu se ujal P. Tomas van Zavrel, který je od července 2011 místním farním vikářem.

„Často si lidé myslí, že uzdravení modlitbou nebo jinými léčebnými slovy patří spíše do kategorie šamanství, čarodějnictví či vysoké magie a že se nejedná o běžný křesťanský přístup k utrpení. A to je velká škoda," řekl P. Tomas. V úvodu vysvětlil, že modlitba je komunikací mezi člověkem a Bohem, proto to nemůže být nikdy magická disciplína, neboť v ní hraje roli Bůh. Modlitba za uzdravení byla vždy součástí církevní praxe; církevní otcové považovali za obvyklé, když věřící prosili Boha nejen za zdraví duše, ale také za zdraví těla. Uzdravení předchází utrpení. Je zajímavý rozdílný pohled na utrpení ve Starém a v Novém zákoně. Starozákonní židé brali nemoc jako trest za hřích. *„Dodnes se s tím setkáváme, když slyšíme i z úst nevěřících: čím jsem si to zasloužil, proč mě Bůh tak trestá?"* vysvětlil P. Tomas.

Pokračování na 17. straně.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

ZÁŘE ADVENTU

Nadešla doba podzimní, listí opadalo a na krajinu padl dusivý smog. Den se zkrátil, noc prodloužila, dalo by se říci, že nás obklopila tma. A klidně bychom mohli i napsat, že s časem adventním na nás padla nostalgie. Jakýsi společenský úpadek s tesknou touhou po zapomenuté tradici, nebo snad až příliš dávné historii.
Ale nezoufejme! *Roráte - rosu dejte nebesa shůry a oblakové dštěte spravedlivého...* Jakápak tma. Vždyť první adventní neděle je začátkem nového církevního (liturgického) roku. A advent je dobou přípravy na očekávaný příchod Krista, jehož narození budeme o Vánocích oslavovat.

V civilním životě jsme se upnuli především k novodobému prvku - rozsvěcení vánočního stromu na náměstích. Nejinak tomu bylo o sobotním odpoledni (26. 11.) v jihočeské metropoli. Dorazil jsem přesně na začátek. Náměstí zaplněné, pro množství stánků nebylo na připravené pódium ani vidět. Žádná koleda, žádné písně adventní. Pouze bujaré pouťové veselí doprovázené vůní punče a pečených uzenin. Čistě komerční záležitost. Ozvučení jako tradičně nedostatečné.
V 16.45 hod. někdo něco povídal. Údajně pan primátor a otec biskup. Pět minut před pátou dav mocně vzdechnul, to když se rozzářil letošní nevysoký vánoční strom s novým osvětlením téměř pěti tisíc světýlek, a poté se pomalu rozcházel.

A tak k nám pravá adventní nálada dorazila do klášterního kostela až s malým zpožděním.Otec biskup Paďour po posvěcení adventního věnce (a dalších věřícími přinesených) a zažehnutí první svíce připomněl roční přípravu na oslavy 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu s katechezí obnovy křtu (vstup do církve) a biřmování (církevní dospělosti). Přiznal svůj osobní vjem v nesouměrném množství lidí na náměstí a ve zdejších prostorách starobylého kláštera... I tak měl jako místní biskup radost, neboť je potřebné si připomínat, kam vlastně patříme - jsme přece v Evropě, která vyrostla na křesťanské kultuře. Těmto kořenům bychom měli zůstat věrni, dokázat se během roku zastavit a prožívat dávnou tradici křesťanů. A k té stále něco přidávat... Ano, je to tradice propletená neustálými problémy. Ty však dělá člověk. Netřeba si nic vymýšlet. Jděme cestou přípravy na oslavu narození Krista. Nestyďme se za to, ozdravme své tradice, hovořme o Bohu. A kde začít? Četbou evangelia. A nezapomenout poděkovat za to vše, čeho se nám dostalo.

V kostele sv. Jana Nepomuckého na Lineckém předměstí se v závěru mše svaté o 1. adventní neděli dostalo na vřelé poděkování za úspěšně dokončenou generální opravu, kterou k blížícímu se výročí založení kostela inicioval mons. Josef Kavale. Bohužel, úspěšného dokončení se již nedočkal. I tak mu patří velký dík nejen od svých farníků. Poděkování a dárku se dostalo i stavařům, kteří na průběh celé akce dohlíželi - ing. Peterkovi a ing. Novotnému -, Pán Bůh zaplať, i to patří ke světlu adventu, vedoucího nás do času budoucího.

Ministrant František (F. Růžička)

Pokračování z 16. strany.

Pak přišel Ježíš s úplně novým pohledem na utrpení. Jeho kontakty s nemocnými byly během jeho veřejného působení četné; mnohé nemocné zázračně uzdravil, což je charakteristický rys jeho působení. Ale neuzdravoval jen tělo, chtěl uzdravit celého člověka. Ježíšovo uzdravování bylo plodem jeho soucitu s utrpením člověka. *„Tento soucit je nejviditelnější vlastností jeho osobnosti, a to dnes stejně jako tenkrát,"* řekl P. Tomas a pokračoval: *„Soucit je zároveň motivací ke službě uzdravením a je silně přítomen v Ježíšově učení."* Když se chceme sami zapojit do modlitby za uzdravování, čehož je schopen každý, tak si musíme uvědomit několik věcí. Modlitba za uzdravení není páka na Boží milosrdenství a všemohoucnost. Je to běžná modlitba, ve které působí sám Bůh a my na ní máme podíl. Musíme se zcela odevzdat do rukou Božích bez nároku na výsledek. Je nutné pracovat na zkvalitnění naší modlitby. *„K tomu platí, že každý potřebuje uzdravování, a tudíž se Boží milost prokáže na obou stranách. Modlit se za něčí uzdravení prospívá i tomu, kdo se modlí!"* zdůraznil P. Tomas. Bůh nás vždy miluje a Boží láska přináší vnitřní pokoj. Je nezbytné milovat sám sebe, přijímat se takový, jaký jsem. Je potřeba se naučit lásku přijímat i dávat, pak se podobáme Bohu. Víra není vždy nutná, ale láska je nezbytná.

Přes 100 posluchačů odcházelo s nadšením. Pevně věříme, že nás P. Tomas van Zavrel v roce 2012 zase překvapí s nějakou poutavou přednáškou. Do té doby nám dal mnoho podnětů k zamyšlení.

JN

Radio Proglas

*vysílá na území jižních Čech na frekvencích **88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů**. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce **www.proglas.cz**. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese **redakce@proglas.cz**.*

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší **bohoslužby**, patří také České Budějovice, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše svaté jsou z tohoto kostela přenášeny každý pátek v 18 hodin, s výjimkou prvního pátku v měsíci. (V době letních prázdnin se bohoslužby nepřenášejí).

* ***Kafemlýnek*** je magazín věnovaný hlavně maminkám na mateřské dovolené. Zachytíte ho v úterý v 9.30 hod. 13. 12. se věnujeme **Úklidu těla i duše**. S Adrianou Růžičkovou můžete přemýšlet o efektivitě smýčení před Vánoci a také, že pořádek zevnitř možná zabere méně času, ale měl by nás zajímat stejně. Dokonalá příprava neznamená, že všechno klapne... „ON" se stejně narodil v chlévě a ne v naleštěném obýváku s perfektní výzdobou a dvaceti druhy cukroví... 20. 12. zaměříme pozornost na **Duhu**. Ta je v Bibli znamením míru mezi Hospodinem a jeho lidem. Kéž nám mír do duší i do domovů přinese také časopis tvořený jako pomůcka pro seznamování dětí s bohatstvím naší víry. Protože se vyměnila redakce časopisu, bude se Irena Kintrová ptát šéfredaktora P. Tomáše Cyrila Havla, co se mění a co zůstává. Nebude chybět ani tip na dobré knihy a soutěž o nové číslo Duhy. Na 27. 12. je přichystáno téma **Slavení a svátky**. Poptáme se pamětníků i mladších, jak slavení probíhá či probíhalo u nich doma a co je podle nich u svátků nejdůležitější. Jestli chcete, napište nám, jak to vypadá u vás doma, když slavíte. Elektronická adresa zůstává stále stejná: kafemlynek@proglas.cz, heslo „Slavíme".

* Každé úterý v 16.00 vysíláme ***Barvínek***, pořad pro naše malé, zvídavé posluchače. Reprizujeme v sobotu od 9.30 hod. 13. 12. se vypravíme **Mezi Zambijce**. O expedici PMD do Zambie si budeme povídat s jejím účastníkem Filipem Breindlem. 20. 12. patří **Telefonickému riskování**. Na Štědrý den 24. 12. budeme reprizovat pořad **Na návštěvě u kocoura Mikeše**. Prohlédneme si Památník Josefa Lady v Hrusicích kousek od Prahy. Popovídáme si také o Josefu Ladovi jako o malíři, spisovateli, tatínkovi a fajn člověku. 27. 12. naladíte **Prosincový magazín**. Po Vánocích si představíme jedno vánoční CD, otevřeme rubriku 100 českých nej a budeme se samozřejmě věnovat tématu Vánoce. 3. 1. 2012 si přiblížíme **Barvínkův zpěvník**. 10. 1. navštívíme daleké Japonsko. Co je zajímavého v Zemi vycházejícího slunce? Poslouchejte **Japonské ozvěny**.

* Adventu bude věnován další pořad z ostravského studia Hedvika. Označení „Advent" pochází z latinského slova „adventus", což znamená příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. Řeč bude mj. o důležitosti niterného prožití přítomného okamžiku. Že radost z Hospodina je naší silou, připomene Antonín Žolnerčík ve čtvrtek 15. 12 v čase od 22.00. Snad vás k poslechu naladí i titul pořadu - **Advent - čas radostného očekávání**.

* V pátek 16. 12. zachytíte od 16.00 další ***Kulatý stůl víry***, tentokrát na téma *Babický proces a mučedník P. Václav Drbola*. Redaktorka Marie Blažková věnuje pozornost připravovanému blahořečení P. Václava Drboly, popraveného v babickém procesu

* Na sv. Štěpána, v pondělí 26. 12., vysíláme relaci ***Život víry***. Její hrdinkou bude tentokrát žena, která má za sebou zážitek těžko popsatelný... Kdo by si občas nepovzdechl: Kéž bych tak měl křídla. Ale některý let není přesně to, po čem byste toužili – zvlášť když je to let v rámci autonehody. Několik vteřin ve vzduchu prožila i **Bohdana Tomanová**. A tohle bezčasí změnilo celý její život. Jak? Poslechněte si její vyprávění s redaktorkou Lucií Endlicherovou od 22 hod.

* Středisko Samaritán olomoucké Charity již roky pomáhá lidem bez domova. Pracovníci se snaží pochopit situaci svých klientů a řešit s nimi, co ještě řešit lze. Základní službou Střediska je poskytování noclehů, což je zvláště v zimě hojně využívané. V této nabídce je Charita již na poměrně vysoké úrovni, a proto začíná pracovat na nových projektech zaměřujících se na prevenci před ztrátou domova. Co motivuje pracovníky starat se o lidi, kterým se většina spoluobčanů raději vyhýbá? Starají se i za cenu, že veliké množství z nich stejně nebude hledat práci a vlastní domov. Více v pořadu studia Radim s názvem **Letos nezmrzneme** v úterý 3. 1. 2012 od 22.00.

* Vzdělávací cyklus **Katecheze v dějinách a současnosti** naladíte vždy v pondělí od 16.00. V pondělí 9. 1. 2012 se věnujeme tématu zrání ve víře. Přestože bychom mohli některé věřící označit jako „praktikující", neznamená to automaticky, že vyzrávají ve víře. Zrání ve víře závisí hlavně na motivaci. Pokud je motivací výkon (splnění náboženských povinností), nejde o skutečný osobní vztah, ale spíše obchodní: „Mám vůči Bohu splněno a on mne odmění." Apoštol Jakub sice píše, že víra bez skutků je k ničemu, ale zdůrazňuje tak důležitost propojení víry se životem a neustálou konfrontaci ***všedních dní s naším vyznáním.*** *-js-*

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
objednavky@paulinky.cz

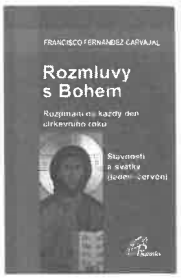

F. Fernández-Carvajal
Rozmluvy s Bohem (6)
Slavnosti a svátky (leden-červen)
Nová ediční řada, která čtenářům poskytne další možný způsob, jak se učit obracet se k Bohu Otci s důvěrou a v souladu s Písmem svatým a s živou tradicí církve. Praktický formát knihy si ji dovoluje brát s sebou i na cesty. Již vyšel svazek 1: Advent – Doba vánoční – Zjevení Páně.
Váz., 472 str., 250 Kč

Stormie Omartianová
Síla rodičovské modlitby
Další kniha od autorky Síla manželčiny modlitby. Tentokrát povzbuzuje k vytrvalé a usilovné modlitbě rodiče. „Boj o životy našich dětí se odehrává na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a užíváme Boží moc v jejich prospěch." *Brož., 208 str., 199 Kč*

Nové záložky

Na webové stránce www.paulinky.cz v novinkách najdete nové záložky s různými modlitbami (studenta, seniorů, k Nejsv. Trojici, k andělu strážnému, na přímluvu bl. Chiary Luce Badano, modlitba sv. Františka) a „blaze"(dětem, prarodičům, domovu) a mnoho dalších. *3 Kč*

Francine Ferlandová
Ať žije babička a dědeček! Prarodiče dnešní doby
Tato kniha se obrací na prarodiče, ale leccos může objasnit i rodičům dítěte. O čem se v knize dočtete? – O charakteristických vlastnostech prarodičů 21. století, o vlivu, který mohou mít na své vnouče, i o tom, jak může vnouče ovlivnit je; jaké nástrahy na ně v souvislosti s jejich novou rolí číhají, a o tom, jak se jim vyhnout. V knize se mluví i o zvláštních situacích: jaké je být prarodičem adoptovaného či handicapovaného dítěte, jak plnit prarodičovskou roli v rodině, v níž došlo k rozvodům a sňatkům s jinými partnery, apod. Nechybí množství návrhů různých aktivit, jak mohou prarodiče s vnoučaty trávit čas.
Brož., 168 str., 185 Kč.

Jákobův zápas

Rychle jídlo připravili,
lehounce se nasytili
a za večerního vánku
jali ukládat se k spánku.

Soumrak lehá na krajinu,
hale ji do roušek stínů.
Slunce zašlo, měsíc vzchází
a hvězdy ho doprovází.

Cikády svá ronda hrají,
v dálce šakalové lkají,
sova letem nebe kříží,
vzduchem víří netopýři.

Skot i brav už odpočívá,
strážný pastevec je hlídá,
a jak vše k spánku uléhá,
šum řeky až k nim doléhá.

Krajinu tma zahalila,
noc svou vládu nastolila
a jen luny záře bledá
nocí pohltit se nedá.

Jákobovo rozjímání

Jákob však v táboře není.
Mešká kde se řeka pění,
jsa pohroužen v rozjímání,
v tiché, tklivé vzpomínání.

Myslí vděčně na minulost,
jak ho spásná boží milost
vedla šťastně v cizí zemi
nebezpečenstvími všemi.

V usebrání tam vzpomíná
a živě se rozpomíná,
jak první noc na útěku
spal co lidé dávnověku
na zemi pod širým nebem
přikryt jenom svým oděvem,
kde snil závratné vidění
jdoucí nad vše pomyšlení.

Zřel tyčit se žebř ze země
až na samé nebes témě,
žebř jak svorník země s nebem,
po němž anděl za andělem
tu stoupal, tu sestupoval,
jak mu shůry naznačoval
Bůh, jenž na vrcholu seděl
a tento slib mu pověděl:

Jsem Bůh otce Abraháma
i tvého otce Izáka.
Já rozmnožím tvoje sémě
jako prach a písek země,
takže bude nad vše zdání
všem národům k požehnání
a Já mu dám mezi všemi
v stálý podíl tuto zemi.
Tebe navíc každou dobou
budu chránit před vší zlobou
a odkud tě ven vyvedu,
právě tam tě zpět přivedu.

Ó to Boží zaslíbení,
jež jak noční kuropění
hlásá den, když panuje noc,
podlamujíc noci přemoc.

V bázni z toho zaslíbení,
zjevivšího se mu v snění,
nazval to místo hned zrána
Dům Boží a Nebes Brána.

Ten sen ho pak vždy provázel,
ať pracoval či zahálel,
jsa mu jak předznamenání
každého jeho konání.

Noční souboj

Když tu hle, kdo ví kde se vzal,
náhle před ním jakýs muž stál;
zda skutečnost či jen zdání
zdálo se k nerozeznání.
Muž ho však hned rázně napad´
dřív než Jákob moh´ co chápat.

Vytržen jsa z rozjímání
Jákob se mu stěží brání,
vida, nevěře svým očím,
že Muž je číms nadčlověčím.

Cosi božsky velebného,
tak i lidsky pokorného,
z toho Muže na něj sálá
jako jeho bytnost stálá.

Jákob žasne, neb co vidí,
to nespatřil nikdo z lidí.
Muž i Bůh! Jak je to možné,
přemítá v své mysli zbožné.
Muž i Bůh v jedno spojeni
jsou, ač dva, nerozdvojeni.
Ti dva jsou jak jeden oba,
v rozdvojení plná shoda.

Ač ho k oboum cos pohání,
tvrdošíjně se jim brání.
Přitahován, odpuzován,
je jak do dvou směrů trhán.

Když si Bůh ho přivlastňuje,
pak se mu ten Muž vzdaluje.
Když se Muž k němu přiklání,
tak se od něj Bůh odklání.

Ó to klání bez ustání
celou noc až do svítání.
Jedna propast druhou volá,
zda Jákob ten rozbroj zdolá?

Buď jen Bůh nebo jen člověk,
buď Věčnost nebo Světověk,
hle rozpornost, jež ho drásá.
Zda z ní vede stezka spásná?

Kdo kdy poví jasně, krátce,
co všecko tu bylo v sázce,
neb Jákob, co o tom věděl,
nikomu nic nepověděl.

Jákobovo nové jméno

Když tu hle, tam na obzoru
viděti jest jitřní zoru
a s ní jak červánků zdání
rozbřesk ranního svítání.

Jak to tajemný Muž zočil,
bleskurychle se otočil
a v střelhbitě rychlém skoku
ranil Jákoba do boku.

Jákob se tak zapotácel,
že se málem k zemi skácel.
Neupad' však, neb se přimknul
k Muži, jenž mu kyčel vymknul.

Stojí tak vklíněni v sebe;
nad nimi se klene nebe
a noční taj všehomíra
svým tichem je obestírá.

Muž se na Jákoba dívá,
a jak se už rozednívá
křiknul naň na plné plíce:
Pusť mě. Nedrže se mě více!

Jákob však, aniž se lekl,
hned mu pohotově řekl:
Nesplním Ti Tvoje přání,
nedáš-li mi požehnání.

Na to tajemný Muž vece:
Pověz mi své jméno přece.

Tu mu Jákob jak na doraz
pravil: *Zvu se Jákob-Podraz*
a jsem synem Izákovým
a ten zas Abrahámovým.

Muž naň zpytavě pohleděl
a zvolna mu odpověděl:
Zápolil's své síly rohem
s lidmi i se samým Bohem.
Zápolil jsi a uspěl jsi.
Zasloužíš mít, co neměl jsi.
Nové jméno chci ti tu dát.
Nebudeš se už Podraz zvát.
Jmenuji tě v smyslu strohém
Zápasník se samým Bohem.
Ode dneška v světě celém
budeš se zvát ***Izraelem.***

Noc se už klonila k ránu,
když Jákob odvětil směle:
Smím-li mluvit k svému Pánu,
jaké je ***Tvé*** *jméno celé?*
Já jsem Ti řekl to moje.
Teď mi pověz Ty to Tvoje,
abych Tě moh' jménem volat,
až Tě budu potřebovat.

Úsměv Muži v tváři ztuhnul,
zrak se mu do prázdna uhnul,
a jak tak do dálky hleděl,
pomalu mu odpověděl:

Chceš-li mě jen tehdy volat,
až mě budeš potřebovat,
k čemu bys to mě as volal,
jen kdybys mě potřeboval?

A když požehnání žádáš,
zda-li víš, na co se dáváš?

Žehnáním bych tě měl uvést
do díla, jež mi jest provést,
průběhem lidského času,
v němž pro lidstvo strojím spásu,
kterou ty sám snil´ s té noci,
když opuštěn, sám, bez moci
spatřil jsi žebř, jenž tajemně
předznačoval ono Sémě,
jež by se zrodilo z tebe,
aby otevřelo nebe
pro tebe i tvé potomstvo,
ba veškeré lidské tvorstvo.

Nuž, chceš ještě požehnání,
s nímž se pojí to poslání,
jež jsem ti tu napověděl,
abys, oč mě žádáš, věděl?

Skloniv se k Muži svou skrání,
Jákob děl: *Chci požehnání!*
Chci však též znát tvoje jméno,
abych poznal tvé plemeno.

Tajemný Muž naň pohleděl
a takto mu odpověděl:

Požehnání rád udělím,
jméno své ti však nesdělím.
Jméno netkví v slovním znění,
jméno tkví v bytostném spění.
Jméno je žití ve vztahu,
jsa překračováním prahu
do sázky nad všechny sázky,
jíž je ta oddanost lásky,
odhodlané svou bytností
k oběti až do krajnosti.

To pravil a mu požehnal.
Pak jak blesk se kams rozehnal,
zmizev tak, jak se byl zjevil,
a víc se mu neobjevil.

Jákobův PenuEl

Hned jak Jákob na své přání
dostal od Něj požehnání,
nazval to místo PenuEl,
neb sám k sobě v úžasu děl:

Boha jsem tváří v tvář uzřel
a jak divem jsem neumřel.
V tom Muži jsem věru spatřil
tvář Boha ve tváři lidské
a tvář lidskou v tváři Božské
a s ním se v zápasu sbratřil,
když jsem se celou noc směle
bil za náděj Izraele,
a proto se stanu cele
pra-praotcem Spasitele,
jenž je Muž i Bůh zároveň,
jemuž není nikdo roven,
jsa svorníkem země s nebem,
úhelným spásy kamenem,
na němž bude zbudována
s Domem Božím Nebes Brána.
Vím, že každé Boží klání
má zvěstné předznamenání.
Žebř, jenž pojil zemi s nebem
byl mi tak předzvěstným zjevem,

Pokračování na 4. straně obálky.

Pokračování ze 3. strany.

že hned jak jsem za jitra vstal,
nazval místo, na němž jsem spal,
Nebes Brána a Dům Boží,
kam vnesou své svaté zboží
jak mé izraelské plémě,
tak všechny národy země.

Smír s Esauem

Jen to Jákob dopověděl,
pozved' zrak a tam pohleděl,
odkud cválal v houfu divém
Esau se svým zbrojným lidem.

Opět si tváří v tvář stojí,
Esau – Jákob, osud dvojí.
Jak těžký je k pochopení
taj Božího vyvolení,
proč ten ano, a proč ten ne,
má nést jařmo spásy věčné
celého lidského rodu
ze svodu rajského plodu
stromu, jenž dnes jak kdys v ráji,
stále nové svody spájí.
Zda setkání je rozdvojí
či je spíš bratrsky spojí?
Dojde, k čemu matka snažně
chtěla zabránit,však marně?

Hle, Esau s koně seskočil,
Jákob kulhavě přikročil,
a co se nemožným zdálo,
to se nad vší podiv stalo:

Láskyplně se objali
a dojetím rozplakali.

Velebte andělé Boží
tu chvíli, jež zloby hloží
z jejich srdcí vymýtila,
a láskou je přetvořila.

Prapodivně se Bůh zjevil,
avšak Jméno své nezjevil.
Jeho svatosvaté Jméno
zůstalo dál utajeno,
až dokud v Midjánském kraji
Mojžíšovi na Sinaji
Bůh ve svém úradku spásném
nezjevil své Jméno: **JÁ JSEM**.

Jan Rojšín